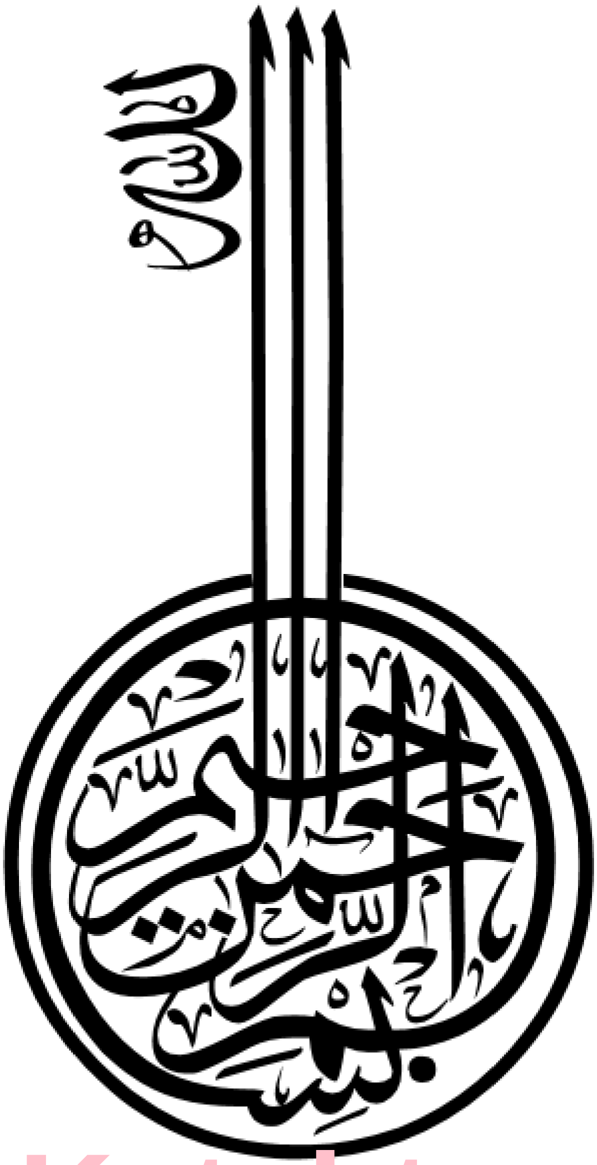

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کتاب پېژندنه

* کتاب نوم: په لپه کې سپرغۍ
* لیکوال: نورشاه نوراني
* چاپ چارې: ګل خپرندویه ټولنه
* کمپیوز او ډیزاین: بسمل ګرافیکس
* چاپ شمېر: ۱۰۰۰ ټوکه
* چاپ کال: ۱۳۹۶ هـ ش
* چاپ وار: لومړی
* د لیکوال اړیکې: ۰۷۷۹۸۸۵۰۸۰_۰۷۹۹۱۴۸۹۷۷
* ایمېل ادرس: Khost.tamadon@gmail.com
* د فیسبوک ادرس: Noorshah Noorani

نوټ: د کتاب ټول حقوق له لیکوال او خپرندویې ټولنې سره خوندي دي.

ګل خپرندویه ټولنه:

0778887778
0777543619
0766653034
0776629495

د فیسبوک ادرس: ګل خپرندویه ټولنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

دا کتاب هغو پتمنو او زيارکښو قلموالو
ته ډالۍ کوم، چې د نړۍ له ډېرو مادي
لاسته راوړنو څخه يې ځانونه محروم
کړي، د ژوند خوارۍ او ارزښتمنې شيبې
يې د پښتني کلتور بډاينې ته ځانګړې
کړې دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ګل خپرندویې ټولنې ځانګړی پیغام:

ګل خپرندویه ټولنه یوه ځانګړې، فرهنګي، علمي او موخواله اداره ده، چې غواړي په هېواد کې د کتاب لوستنې بهیر ته لاره هواره کړي.
د دغې ادارې آرمان د علم او پوهې له لارې افغانستان وتلو پړاوونو ته رسول دي؛ دغه ارمان ته رسیدل د زده کړې فرهنګ خپراوي ته اړتیا لیدل کیږي.
د دې ټولنې اداره ژمنه کوي، چې په ټولنه کې به د معیاري کتابونو چاپونې په زور شته جهالتونه له منځه وړي. افغان زلمي به نړۍ ته خپل استعداد د کتاب لوستنې او فکري پیاوړتیا په برخه کې وښايي.
مونږ له هرځایه هر ډول کتاب تر لاسه کوو، په هر ځای کې یې له هرې ممکنې لارې خپروو. په دغه بهیر کې پرته له هر ډول تبعیض او توپیره، د افغان نسلونو سره د فرهنګي او فکري مرستې لپاره چمتو یاستوو.
زموږ هڅو رنګ نه؛ بلکې رنګونه راوړي دي. په لومړي چاپ سره مو د لیکوال او شاعر بسمل بل کتاب (لېونۍ خبرې) چاپ کړ او دا دی په دوهم چاپ سره د ځوان وکیل، لیکوال، شاعر او ژورنالېست نورشاه نوراني کتاب چاپوو.
دا یې پیلونې دي او زموږ پیل به ان شاء الله پای نه لري.
مونږ به غونډې جوړې کړو؛ بحثونه به په لار واچوو او د کتاب لوستنې له لارې به د روښانه راتلونکي زېري ورکړو!
راځئ، د خپل هېواد ټول ځوان نسل او هر انسان سره دا مرسته وکړو، چې کتاب ولولي.
له دغې لارې به په یوې هوښیارې ټولنې کې ژوند وکړوو.

په درنښت!

د ګل خپرندویه ټولنې مشر

امین الله امین

(c) ketabton.com: The Digital Library

یادونه او منِنه

کلونه پخوا به کله، چې مونږ په مشاعرو کې ګډون کولوو، د سټېج پر سر به د شاعرانو لخوا بل کوم ادبي ژانر نه اوریدل کیده؛ یوازې به ادبي غونډې د شعرونو په ویلو رنګینې وې. یانې داسې یو څوك نه و، چې دنثر په برخه کې یې لنډه کیسه ادبي ټوټه او کوم بل ادبي مطلب وړاندې کړی وای. خوست کې هغه مهال نثر لیکونکي په نشت حساب وو. علت یې همدا و، چې هرڅه مونږ نوي پیل کړي وو. نوې ټولنه او نوي زلمي شاعران د ادب پرځمکه راټوکیدلي وو. نثر لیکنه څه چې شعرونه یې هم په تول برابر نه وو. خو د وخت په تېریدو سره، چې ادبي ناستې پاستې ډېرې شوې، شاعرانو او د ادب مینه والو دکتابونو مطالعې ته مخه کړه. ورو ورو یې شعرونه هم پاخه شول او یو څه ناڅه دلیکوالۍ له دود سره هم اشنا شول. بالاخره یو نیم شاعر به کله کله ادبي ټوته او لنډه کیسه ولیکله؛ خو د چاپ کولو لپاره به یې زړه نه ښه کولو، ځکه چې باور به یې پرې نه درلود. تردې چې یو نیم شاعر خو به کومه نثرې ټوټه چې ولیکله له شرمه به یې په محفل کې ملګرو ته هم نه شوه اوروله، پدې دلیل؛ چې هغه مهال شاعرانو ته د نثر لیکل ګران کار و. بیا داسې وخت راورسید، چې د شاعرانو ګډې شعري ټولګې چاپ شوې. دنثر په برخه کې هم ادبې ټوټې ،ناول او لنډې کیسې ځینو شاعرانو ولیکلې، په مجلو او ورځپانه کې خپرې شوې، قدم په قدم د نثرلیکنې لړۍ روانه شوه. د تېرې یوې لسیزې په لړ کې د شعري ټولګو ترڅنګ د ګڼ شمېر علمي او ادبي اثارو شاهد پاتې شوي یوو، چې دچاپ په ګاڼه و پوسلل شول. له ښه مرغه اوس مونږ تکړه نثر لیکونکي او څېړونکو لرو، چې دحساب وړ دي. دهرې ژبې پرمختیا او د ادبیاتو پراختیا د نثر له لارې شونې ده. د دې ترڅنګ په نثر کې لیکونکي خپل پیغام او مفهوم په ښه توګه وړاندې کولای شي. نو لازمه ده، چې دشعر ترڅنګ نثر ته ژوره پاملرنه وشي. ماهم کلونه وړاندې کوښښ کولو، چې د شعر ترڅنګ نثر ولیکم؛ ولې پرې برلاسی نه وم. پدې وروستیو کې وتوانیدم، چې څو لنډې کیسې او ادبې ټوټې د خپل خیال او ذوق پرمټ د قلم پرڅوکه وکاږم. همداسې مې وکړل، د ټولنې یو شمېر ناخوالې او واقعیتونه مې په ادبي ژانرونو کې په هنري انداز سره د لفظونو په جامه کې ونغاړل. دفرهنګ او ادب دغوړیدا ترڅنګ مې دټولنې داصلاح او سمون لپاره ځینې واقعیتونه او پیغامونه پکې ځای کړل. دلنډوکیسو او ادبي ټوټو شریکې ټولګې چاپول شاید معیار نه وي؛ خو ولې ما پدې منظور دا کار وکړ، چې شاید پر نورو پنځونو بریالی نه شم. همدا شان پر ژوند هم باور نشته خدای، مه کړه له چاپ څخه رانه پاتې شي. نو لازمه مې وبلله، چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپل تخلیق ته چاپي بڼه ورکړم . لکه څه ډول مو چې وړاندې په ټولیزه توګه دنثر په باره کې خپل نظر څرګند کړ، په ادبیاتو کې غیر منظوم کلام نثر بلل کیږي. په ادبي اډانه کې د نثر ډولونه او ادبي ژانرونه مخلتفې بڼې لري او هر یو په بېلا بېل اندازه کې لیکل کیږي. په ادبیاتو کې هر نثري ژانر ځان ته قاعده لري. زه نه پوهیږم، چې زما دا ماتې ګوډې لنډې کیسې او ادبي ټوټې به څومره په هغه معیارونو او اصولو برابرې وي، چې ادبپوهانو ښودلي دي. د تخنیکي اوهنري پلوه به شاید ډیرې نیمګړتیا وې ولري، ځکه چې زما د نثر په برخه کې لومړنۍ هڅه ده، چې دخپریدو تر پړاو رسیږي. خود تخنیکي تېروتنو ترڅنګ بیا داسې مفهومونه او پیغامونه هم پکې پراته دي، چې لوستل به یې لوستونکي ته بې ګټې نه وي. ضرور به د انساني چاپېریال د کړنو تت انځورونه او ناخوالې پکې ووینې او ولولي او دپښتنې ټولنې نا دودې به یې په ذهن کې ترسیم شي. دژوند په ډګر کې به ترې ګټه واخلي. مونږ هڅه کړې، چې په ټولنه کې ځینو هغو عیني او پېښیدونکو واقعیتونو ته هنري بڼه ورکړو، چې زمونږ خلك ورسره لاس په ګریوان دي. زمونږ په دردمنه او غمځپلې ټولنه کې ناخوالې ډېرې دي. اکثره تخلیقونه مو د ویر او اوښکو پرمحور را چورلیږي؛ ولې متاسفانه، چې بدبختیو سره مخ یوو. شاعر او لیکوال چې د ټولنې ژباړونکی دی، هرومرو به یې لیکنې او شننې له ویر او درد څخه ډکې وي. زما همدا تخلیقي اثر به هم په لفظونو کې درته د ویر ساندې وغږوي او له عبرت څخه ډکې پېښې به درته روښانه کړي.

ګرانو لوستونکو!

تاسو تا د زړه په مینه بلنه درکوم، چې په کتاب کې شته موضوعات ولولئ، خوند او عبرت ترې واخلئ او د ژوند په ډګر کې ترې ګټه واخلئ. د لیکنې په پای کې لاژمه بولم، چې دګل خپرندویه ټولنې هڅاند مشر ښاغلي امین الله امین، شاعر او لیکوال تکړه ډیزاینر انجنیر صیب شمس الله بسمل بل، تکړه ادیب مدیر صیب نجیب الله رحیمي، تاند شاعر او لیکوال ښاغلي جلبل مینه یار، دروند شاعر او لیکوال ښاغلي وسیم وصاف څخه د زړه له تله مننه وکړم، چې د کتاب د پښتۍ، ډیزاین، سمون او ترتیب چارې یې ترسره کړې. زه د ګلونو یارانو د مینې او احسان پوروړی یم، د دوی د همکارۍ او هڅونې برکت و، چې زما کتاب یې د چاپ جوګه کړ. زه ورته د ژوند په ټولو چارو کې بریالیتوب غواړم. پدې هیله چې د ګل خپرندویه ټولنه د کتاب چاپونې لړۍ دوامداره وساتي او د نورو قلموالو شعري ملغلرې او لیکنې د چاپ په زیور سمبال کړي.

په ټوله پښتنه مینه او درنښت

ورور مو نورشاه نوراني

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ښاغلي نوراني د هنر خواږه

کابو یوه نیمه لسیزه وړاندې په پوهنتون کې د محصلۍ پرمهال په کابل کې د خوستیو ژلمیو د فرهنګي هڅو کیسې تودې او اوازې خورې وې. د دغو ژلمیو په سرکې د نورشاه نوراني نوم ډېر یادېده.

هغه مهال د اوس هومره پرېمانه رسنۍ نه وې، خو پېښور کې خپرېدونکې هیلې، ګوربت او ګندهارا مجلو د نورشاه نوراني شاعرانه ولولې او انګازې زما په څېر د ده تر نورو مینه والو ور رسولې. له ښاغلي نوراني دمخه د ده له نوم او شاعرۍ سره اشنا شوم.

خوست ته د لومړي ځل ورتګ پرمهال مې ښاغلی نورانی ارام، کمینه، صمیمي او مینه ناك انسان وموند. د خپلې شاعرۍ او شخصیت په څېر سنګین او خوږ و. لرې، خو شمېرلې خبرې یې کولې. خپل او د نورو شعرونه یې په خواږه او زړه پورې انداز زمزمه کول. د ده شاعري د هغه پېر د بې وسیو او بې وزلۍ ګڼ انځورونه او خواږه شاعرانه ترکیبونه لري.

د ښاغلي نوراني شخصیت او وړتیاوې کرار کرار وغوړېدې، پر شاعرۍ سربېره یې له نورو کمالونو هم خبرېدم. په هېواد کې له وروستیو تحولاتو وروسته د خبریالۍ په برخه کې هم ښه وځلېده.

څو کاله وړاندې یې پر فیسبوك له سلام او کلام وروسته راته کړه، غواړم د خپل ولس او خلکو د خدمت لپاره د ولایتي شورا وکالت ته ځان ونوموم، ما ویل: دغه سرخوږی او سترړیا دې په وس پوره ده؟

ویل توکل په خدای، غواړم خپلو خلکو ته د خدمت په برخه کې هم ځان وازمایم، نورشاه نوراني د خپل محبوبیت او ښه شهرت له امله د خپلو خلکو په رڼو رایو ولایتي شورا ته لاره وموندله.

په ټولنیزو رسنیو کې چې هره ورځ د ښاغلي نوراني ټولنیز او ولسي خدمتونه ګورم، نو نوموړی په دې برخه کې هم ښه وځلېده، ځکه د خپلو غوره خدمتونو او هلو ځلو پرمټ د ولس منځ او زړونو ته ور ننوت. نوراني دا مهال د خپل هنر د ګڼو مینه والو ترڅنګ د خوست د ولسونو په زړونو کې هم ځای لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تازه تازه د دغه خواږه انسان له یو بل هنر او کماله هم خبر شوم، راته کړه یې چې(په لپه کې سپرغۍ)په نوم د لنډو کیسو ټولګه یې چاپ ته چمتو ده. زه باوري یم چې د شاعرۍ، ملګرتیا او ځان په څېر به یې کیسې هم خوږې او هم له ټولنیزو، روزنیزو، سوله ییزو او انساني پیغامونو مالامال وي.

شاعر، کیسه لیکوال او د خلکو خدمتګار نوراني ته د لا اوږد، برکتي او سوکاله ژوند په هیله خپلې خبرې همدلته پای ته رسوم. د خیال چینه یې تانده او د هنر خواږه یې همداسې پرېمانه اوسه!

درناوی

د ولسمشر ویاند دفتر د خبري څانګې مسول

امیرجان وحید احمدزی

(c) ketabton.com: The Digital Library

لړلیک

مخ ګڼه		عنوان

په لپه کې سپرغۍ 1
سپوږمۍ 5
عجیبه وېره 8
پردۍ هدیره 10
بې وخته واده 17
د واده سامان 22
مرګوني زېري 28
د (روحاني) په ویر کې 39
راځۍ، د وینو پرځای خولې توی کړو 41
اخترېزه ډالۍ 42
زرګرې سترګې 43
انځور یزې نښې 44
(لټه!!!) 45
ماشومتوب 46
د نورشاه نوراني پېژندګلوي 47
د نوراني هنري، ادبي ژوند او هڅې 48
د نوراني ژورنالیستیک ژوند او کړنې. 50

(c) ketabton.com: The Digital Library

په لپه کې سپرغۍ

د اکبر د کورنۍ غړو به هر سهار په دې مصلحت کوه، چې د کوز کلي له میرګل سره د غني ګل د وژنې خبره وکړي، هر څومره دولت، چې غواړي وربه یې کړي، خو غني ګل چې ووژني، د غلام خان مشر زوی دومره د توري سړی نه ؤ، یوازې یې د غني ګل څڅه ویره کیده، ځکه ده ورته څو ځلې د مرګوني برید لاره نیولې وه، چې د خپل پلا ر او د منځوي ورور کسات واخلي، هغه کوم، چې یې د پولې پټې پرسر د راپورته شوې لانجې له امله وژلي وو. د اکبر کورنۍ چې هر وخت به یې پدې سره خبرې کولې، (تربورکه پړی وي، ته یې منګور وګڼه) پکاره ده، چې د ورکیدو لپاره یې د بېړنیو لارو چارو څخه کار واخیستل شي. دوی په کلي کې د ډیرو شتو او سړیو څښتن وو، په کورنۍ کې یې ځینې پوه ځیرك کسان هم وو، چې په هره خبره به یې ښه فکر کوه او بیا به یې د کورنۍ د غړو مینځ ته اچوله، دوی د ډېرو ناستو پاستو په پایله کې خبره په دې سره غوټه کړه، چې د غلام خان کورنۍ دوه تنه غړي مو وژلي، که غني ګل ووژنو دا به دربهٔ پور وي، چې لنډول به یې ګران تمام شي. خو پکارده، چې د کوز کلي میرګل بدمعاش سره پرې خبرې وکړو، هغه ډېر بد سړی دی، په هېڅ شي صرفه نه کوي او نږدې به ورسره پرې وغږیږو، چې غني ګل له مخې لېرې کړي. دوی په همدې سره سلا شول او له میرګل سره یې خبرې پیل کړې، میرګل، چې یو نشه یې اوخونخوار انسان ؤ، یوازې یې د پیسو پیدا کولو لپاره د غلا مرګ او ژوبلې څخه بله لاره نه وه. کوم وخت چې له میرګل سره د اکبر کورنۍ غړو د غني ګل د وژنې خبره شریکه کړه، ده ورته په ورین تندي هرکلی ووایه او ورته یې په ځواب کې وویل:

هغه زما نږدې انډیوال دی، له ماسره یو نیم مازدیګر د (توی)په غاړه کیني، دا خو ډېره ښه او په زړه پورې خبره ده، مونږ یوازې د پیسو په پیدا کولو پسې سر یو، خو دا راته ووایه!، چې په ګوته یې وژنۍ او که د بلې لارې؟ د اکبر د کورنۍ غړو ورته وویل:

ته باید داسې کار وکړې، چې مونږ هېڅ پرې بدنام نه شو او له داسې یوې لارې کار واخېستل شي، چې بنده بشر ته پته ونه لګیږي. میرګل ورته وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

د داسې چارې ترسره کولو لپاره ډېرې لارې شته، خو یوه لاره چې ما ډېرځوانان په همدې کار سره د مرګ ترکومې رسولي او ډېرې کورنۍ مې په ویر اخته کړې، هغه داسې لاره ده، چې تاسو به هم په خپله ورته حیران پاتې شئ. دوی ورته په خندا شول دا خو ډېره اعلئ خبره ده، د اکبر مشر زوی پیرجان میرګل په شاه وټپوه او ورته ویې ویل:

یاره بده بلا سړی یې! داسې کسان خو ولې خدای ج تل ژوندي لري. چې د خلکو مشکل پرې حل کیږي. میرګل ورته وویل:

هیله کوم، دا خو زمونږ دنده ده، چې د غریبو خلکو ستونزې ور هوارې کړو، پدې جریان کې پرې پیرجان بیا غږ وکړ، یاره! میرګل ته ووایه ! له دغې ناوړه بلا څخه به څنګه خلاصون ومومو؟ میر ګل:

دا خو ډېره وړه ستونزه ده، چې تاسو ماته د حل لپاره راوړې ده. خو .... پیرجان غږ پرې وکړ وایه کنه! (خو) څه مانا لري، خبره بشپړه کړه، میرګل:

دغه کار لکونو پیسو ته اړتیا لري. نوره مو خوښه ده، پیر جان:

ته غم مه کوه، چې هر څومره غواړې امر کوه، میرګل:

سمه ده خو ګورئ، د غني ګل د وژنې لپاره ډېر وخت پکار دی، دومره ژر نه شي کیدای دغه کار د سترګو د رپ خبره نه ده. پیرجان:

دا خو ښه خبره ده، چې هر کار په اختیاط او صبر سره وشي، پایلې یې ښې وي. میر ګل:

هو، ګرانه! همدغه خبره ما هم درته کوله، تاسو بې غمه شئ! زه سر له ننه همدغه کار پیل کوم. له پټې معاملې وروسته د اکبر کورنۍ غړي ترې وخوځیدل، مازدیګر مهال غني ګل د توی پرغاړه په میرګل سترګې ولګیدې، هغه ورته د هرکلي غږ وکړ، راځه، پیره! هسې مې په ټول کلي له تا سره طبعه جوړه ده، ګنې خلك خو ډېر دي، غني ګل مسکۍ شو او ورته ویې ویل:

مننه ګرانه! پر ماهم ګران یې، ځکه درسره کېنم، په خبرو خبرو کې میرګل ورته وویل:

مونږ او تاسې هم ځوانان یوو، خلکو ډېر څه وکړل، خو یو کار چې زه زیاته مینه ورسره لرم او پرې اخته یم او ته یې نه کوې! هغه څه دي، ته پوهیږې؟ غني ګل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه والا راته وايه؟ هغه يوې بلې نوې پاچاهۍ جوړول دي. غني ګل:
هغه څنګه؟ هغه د چرسو او ځينو نورو منشياتو کارول دي، چې سړی ترې سخت خوند اخلي. غني ګل: ياره! ته خو نن عجيبه خبرې کوې، دغه کار خو زما پلار او نيکه هم نه دی کړی، زمونږ کورنۍ د پوره نوم خاونده ده دا کار خو زه نه کوم، په دې سره خو د سړي ژوند او کورنۍ تباه کيږي. ميرګل:
ته والا هسې پرې اخته يې ځوان بايد د ځوانۍ په مرحله کې له هرڅه خوند واخلي، سړی چې زوړ شي بيا نو هيڅ ډول مستي خوند نه کوي، تا د دغې شي خوند نه دی څکلی، که يې وڅکې، بيا به ټول عمر راته دعاګانې کوې او د دنيا ټول غمونه به دې لېرې شي. زه په تا پوهيږم، هره ورځ د خپل پلار او ورور د کسات د اخېستلو په فکر کې وې، دا سودا ډېره مه کوه، ليونۍ به دې کړي، هر کار په صبر کيږي، ما ځکه درته وويل، چې ته لږ غوندې هر مازديګر دم ترې پورته کوه، ټوله شپه به ارامه وې. د ميرګل له دې خبرو سره د غني ګل فکر بدل شو، غني ګل:
ته ښه خبره کوې، خو دغه کار سړی بايد په اختياط سره وکړي، ډېر نه، ځکه چې سړی له ژونده باسي. مير ګل:
هو! زه همداسې وايم، ته ونيسه يو دم چې خوند درکړي! غني ګل:
راکړه!
هغې په سېګرټ باندې شونډې کېښودې، يو څو دمه يې ښه سينې ته کش کړ. بس، هماغه ورځ وه، چې غني ګل به هر ورځ له ميرګل سره د توی پرغاړه سېګرټ واهه. غني ګل د وخت په تېريدو سره د ميرګل له لاسه دې حالت ته ورسيد، چې بالاخېره نورو سختو نېشو ته يې لاره پيدا کړه او د ببلابېلو ناوړه نېشو په استعمال روږدی شو، هغه د پلار او منځوي ورور د کسات د اخېستو فکر يې له مغزو ووت او په يوه بله لاره سر شو، کله به چې کور ته راته، د کورنۍ له هرغړي سره به يې جنجال ؤ اوهره ورځ به د دوی په کورکې شور او زوږ ؤ. مشر ورور يې څو ځلې عقلي او اعصابي طبيبانو او د معتادينو روغتون ته د تداوی لپاره بوتلو، خو کله به چې دوا لږ غوندې تاثير ورباندې وکړ او مير ګل به هڅه کوله، چې د دوا په جريان کې پرې بيا هم د چرسو سېګرټ ووهي او يا پرې الکولي مشروبات وڅښي. د وخت په تېريدو سره د غني ګل حالات پسې خرابيدل، وروسته يې مشر ورور او د

(c) ketabton.com: The Digital Library

کورنۍ غړي دېته اړ شول، چې غني ګل په کورکې په زولنو وتړي، ځکه دوی يې نور پر ډېرو دواګانو او نصيحتونو ستړي کړل، همداسې يې وکړل، چې د کور په يوه خونه کې يې په ځنځيرونو وتړه غني ګل، چې په نېشه يې توکو ډېر سخت معتاد ؤ او هر ورځ به يې نارې سورې وهلې، چې ما څه جرم کړی! ما ازاد کړی! روغ سړی يم، چې په ځنځيرونه مو تړلي يم. غني ګل، چې نور خپل اعصاب له لاسه ورکړي وو، يوه شپه پدې بريالی شو، چې خپل لاسونه يې له ځنځيره خلاص کړل او همدغه ځنځير يې د خونې په يوه تير پورې وتړه او وروسته يې مرۍ ته واچؤ او خپل ځان يې پرې زندۍ کړ. د غني ګل د ځان وژنې اوازې د تربورانو ترغوږونو ور ورسيدې، د ميرګل سره يې د وروستي خلاصون په پايله کې هغه مهال وليدل، چې ده په خپل ورغوي کې د چرسو يوه اندازه اومه مواد پخول او د شنو لوګيو په ولکه کې راګير ؤ، په ګوتو يې په زوره زوره موښل، پد ې وخت کې د اکبر د کورنۍ يو تن غړي له ورايه پرې غږ وکړ، چې ميرګله! افرين شه! کار وشو. ده مخ ور واړولوه ؤ. په ځواب کې يې دا څو جملې ورته وويلې: ګوره! په لپه کې سپرغۍ به منې دغه سپرغۍ چې هرچا په ورغويو کې موښلې، ژوند يې تباه شوی او کورنۍ يې په درانه غم اخته شويده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپوږمۍ

هغه مهال پیوستون ډېر وړوکی و، د دوی او عرفان کورونه د سیند له غاړې سره نېږدې وو، هر مازدیګر به کلیوال او د کلي ورکوټي ماشومان د سیندغاړې ته د ساتېري لپاره تلل. پیوستون چې لا پلار او مور په ښوونځی کې نه و شامل کړی، عرفان هم د ده همزولی و. دوی به اکثره وخت سره یو ځای لوبې کولې، هر سهار به عرفان د پیوستون د کور په وره کې نارې وهلې پیوستون، چې ډېر خوب زن و، مور به یې په وچ زور له خوبه پاڅه ؤ او ورته ویل به یې، هله زویه! پاڅه! عرفان بیا نارې وهي، چې پیوستونه! را ووځه! مشغولی کوو، پاڅه! پاڅه! پیوستون جانه! هله چای وڅښه! بیا به د باندې ووځې! زه به عرفان ته ووایم، چې یو څو شیبې انتظار وکړي) مور یې، چې پیوستون ډېر نازؤ، ځکه چې پر پنځو لور ګانو د پاس یې هم دا یو زوی و، چې خدای (ج) ورکړی ؤ، ډېر زړه به یې پرې سوزیده. کله به چې د پیوستون پلا ر په ښار کې خپل پلورنځي ته تله، هر وخت به د پیوستون مور ورته ویل:
چې بېرته راځې بیا خو لږ څه مېوه پیوستون ګل ته درسره راوړه! پلا ر به یې هر وخت د واسکټ په جېبونو کې انار، مڼه، کېله او یا ژاولې اچولې وې هر مازدیګر به پیوستون هم د خپل پلارجان د راتګ لاره څارله، د عرفان پلا رهم په یوه مطبوعاتي اداره کې کار کوه، عرفان او پیوستون دواړو داسې مینه سره درلوده، چې هر وخت به د کلي د ځینو دنګو کلا ګانو دیوالونو په غارونو کې د چنچڼو په بچیانو (مرغزیو) پسې سر ؤ. هروخت به یې د مرغیو بچیان په لاسونو کې نیولي وو، او ساتېري به یې پرې کوله او یا به یې د خان لالا په باغ کې شنو مڼو په شکولو لاس پورې کوه، خو کله به چې دوی دواړه د کلي کومې زړې بوډۍ او یا کوم بل کلیوال ولیدل، بیا به یې د دوی میندو او پلرونو ته ویل: ګورئ، ستاسو زامن مونږ هره ورځ وینو، چې د دنګو کلاګانو له غارونو څخه د مرغۍ بچي راباسي، خدای (ج) مه کړه، ماران به یې ټک وهي، د مرغیو په بچیانو پسې خو ماران ډېر ګرځي او ډېر ماشومان یې ټک وهلي او وژلي دي.
ګورئ، ستاسو بچیان یو بل کارهم کوي، هغه د خان لالا په باغ کې له ونو شنې مڼې شکوي، چې دا له یوې خوا ډېر ظلم دی او له بلې خوا د شنو مڼو خوړل

(c) ketabton.com: The Digital Library

روغتیا ته ډېر تاوان رسوي. هغه خان لالا ډېر اعصابي سړی دی، هسې نه چې د مڼو شکولو په وخت کې یې لاس په لاس ونیسي، ډېر بد به یې ووهي او بیا به تاسو پرې خوابدي شئ خبره به د لویانو تر لاڅې ورسیږي.
کله به چې پیوستون او عرفان خپلو کورونو ته له ساتېري وروسته ولاړل، عرفان خو ډېر شوخ ؤ، پلا ر به کله کله واهه، خو پیوستون ته به چې کله پلار غوسه شو، د مور اړخ ته به ورنږدې شو او مور به یې ورته وویل:
سړیه! ولې دومره پرې غوسه کېږې! یو زوی مو په څه خواریو په زیارتونو او تعویذونو موندلی دی، دا خو (د ورکې مېلې گل دی) نو کله، چې دا خبرې به د پیوستون مور خپل خاوند ته وکړې، د ده غوسه به سړه شوه خو عرفان او پیوستون د خپلو پلرونو او میندو په نصیحتونو او وهلو باندې دومره چورت نه واهه، خپل ساتېري ته به یې د معمول په شان دوام ورکوه.
عرفان یو ماسپښین ناوخته د پیوستون د کور په وره کې نارې وهي، پیوستونه، راووځه! چې د سیند غاړې ته ولاړ شو! نن ډېره ښکلې ورځ ده زمونږ د کلي لارې کوڅې د اوریدلي باران له امله ښکلې شوېدي پیوستون راووت او د عرفان سره یې ترلمنې ونیول، د سیند ترغاړې په ډېرې چټکۍ سره ولاړل. هلته ډېرو کلیوالو د دوی په شان همزولي ماشومان د سیندغاړې ته د ساتېري لپاره راوستي وو. د سیند یوه نیمه څپه ترغاړې را اوښته عرفان او پیوستون ورته په هوس کې شول، ویې ویل:
دا زمونږ سیند هم عجیبه غوندې دی، کله کله داسې شور وکړي، لکه د خان لالا اس چې (وشنیږي) دوی دواړو سره وویل: راځه، لږ کوزې خواته ولاړشو: دلته ټول سپینږیري او ځوانان راغلي، بیا به مو میندو او پلرونو ته ووایي، چې دوی په یوازې توگه د سیند غاړې ته تللي، دوی همداسې وکړل. له کلیوالو ډېر کوزې خواته ولاړل هلته د ساحل په غاړه کېناستل. دوی د سیند اوبو ته ډېر ځك وو، گوري، چې ببلا ببل کبان پکې اوړي را اوړي. دوی په خندا خندا ترې خوند اخېست او ماشومه مینه یې پرې ماتوله، عرفان، چې ډېر ځیرك ماشوم ؤ، گوري، چې د سپوږمۍ روڼ تصویر د سیند پرسینه پروت دی، عرفان پیوستون ته وویل: ای، دلته فکر وکړه! ته رانږدې شه! هغه سپوږمۍ گوره، چې هغه بله ورځ مو سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

یادوله، چې هر ماسخوتن زما او ستا په سر ولاړه وي، خو په رانیولو یې تراوسه لا نه یو برلاسي شوي.

نن ګوره سیند ته راکوزه شوې، پیوستون ورته وویل: هو والا ومې لیده، دا هماغه سپوږمۍ ده، دلته څه کوي، څنګه راکوزه شوې ده، دا خو عجب کار وشو، ما د شپې لخوا ډېره هڅه پسې کړې، خو رانیوی مې نشوه، عرفان ورته وخندل، ښه! چې داسې ده، اوس څنګه کوو، دا خو چې ونیسوو، والا ډېرلوړ کار به مو کړی وي او ډېره نېږدې ده.

د لاس کاڼی هم پرې لګېږي. د سیند ژۍ ته ده څنګه کوو چل راښایه هله زرکوه! پیوستون ورته وویل:

په دې کې چل نور څه وي، زه پسې ورځم رانیسم یې، عرفان ورته وویل:

سیند به دې ډوب کړي، تاته مور اوپلا ر نه دي ویلي، چې ویالو، سیندونو او څاه ګانو څخه ځان ژغوره، هسې نه ډوب دې کړي، مړ به شې، پیوستون ورته وویل:

نه دغه خو ډېره نېږدې ده، زما لاس هم ورسیږي، زه یې رانیسم، ته ډارن یې، عرفان ورته وویل:

چې داسې وي ته یې راونیسه، زه خو دا کار نشم کولای، پیوستون ورته وویل: ته یې ګوره، زه غلی غلی ورځم، پیوستون همداسې وکړل، ورو ورو د سپوږمۍ په تصویر پسې په اوبو کې ور روان شو، اوبه یې قدم په قدم ترسینې ورختې د سپوږمۍ تصویر ترې په سیند کې په منډه ؤ، هغه و، چې یو ناڅاپه یې پښه په سیند کې په ژور ځای وربرابره شوه، اوبه یې په سر واوښتې عرفان په چیغو چیغو د خپلې ماشومانه مینې له کبله د پیوستون نارې د کلیوالو ترغوږونو وررورسولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

عجیبه ویره

سپین کرولا موټر د خوست ولایت محکمې مخې ته ولاړ و، خلك یې هك پك کړي وو، ګڼ شمېرخلکو یې ننداره کوله او د موټر په اړه یې ډول، ډول خبرې کولې. موټر ته څوك له ویرې نه ورنیږدې کیدل، ولاړو خلکو له لیرې د سپین موټر ننداره کوله. هر څوك به چې پر لاره تېرېدل، نو د موټر تماشې ته به پښه نیولي شول، د کرولا موټروان سودا اخېستو ته تللی ؤ، د موټر دروازې بندې وې. له لږ ځنډ وروسته هغه مهال څو تنه وسله وال واکمنان په ډېره بیړه د موټر خوا ته نیږدې شول او پر شاوخوا خلکو یې غږ وکړ: دا موټر د چا دی؟ خو چا مثبت ځواب ورنه کړ. کله چې وسله والو کسانو ته د چا له خوا ځواب ورنه کړل شو، نو یې په ولاړو خلکو پسې سترګې برګې کړې او ورته یې وویل: تاسو د څه لپاره ولاړ یاست ایا دلته کوم خیرات دی او که کوم پاړوګر راغلی دی؟

خلك له ویرې خواره واره شول، خو بیا یې هم له لږ لېرې واټن څخه ننداره کوله.

وسله وال لکه وږې زمریان چې له ښکار څخه تاوېږي راتاوېږي، بیا یې هم د موټر ډرایور ته څو نارې نوره وکړې، خو چا ځواب نه ورکوه، دوی په زور سره د موټر د دروازو لاستې راکش کړل، خو د موټر دروازې لېرې نه شوې. بالاخره یې د ټوپکونو په کنداغونو د موټر د ځنګ دوې ښیښې ماتې کړې او د دروازو بټنې یې پورته کړې، په ډېره بیړه یې په موټر کې پلټنه پیل کړه، ټول سیټونه یې وپلټل، خو هېڅ یې په کې پیدا نه کړل.

دوی یو بل ته وکتل او یوه وسله وال بل ته وویل: عجیبه ویره ده، په خدای (ج) دا ډول پېښنه خو زما لپاره حیرانوونکې ده، لا هم موټر ښوري زلزله هم نشته.

په دې وخت کې د موټر څښتن چې له دېرش متری څخه یې په خپل موټر سترګې ولګېدې، ویې لیدل، چې وسله والو کسانو یې دروازې پرانیستې او په پلټلو یې بوخت دي. د موټر ماتې ښېښې یې تر نظر ورغلې، چې نیني نیني پرتې وې او دا نیني نیني ښیښې داسې ښکارېدې تا به ویل، چې د ځونډورې پېغلې د مریو سپین هار شلیدلی دی. د زړه سوي له وجې یې ببړني قدمونه واخېستل، موټر ته له

(c) ketabton.com: The Digital Library

رسېدو وړاندې يې پر وسله والوغږ وکړ، ملا صاحب! په دې موټر څه کوئ خدای (ج) ته ګورئ دا ښيښې مو ولې ورماتې کړې دي.

کله چې وسله والوکسانو شاته وکتل، د موټر څښتن ته يې د ټوپکو خولې ور واړولې او ورته ويې ويل:

ځای پر ځای ودرېږه او نږدې رانه شې! د موټر څښتن هك پك ودرېده، رنګ يې د منې د توت د پاڼو په شان زيړ وتښتيده او په لړزېدلي غږ يې وويل:

اخر ملا صاحب څه شوي دي؟

وسله والو بيا په قهريدلي غږ سره ورغبرګه کړه: خبرې مه کوه! په دې وخت کې د وسله والو مشر په نورو ساتونکو غږ وکړ، هله د هغه سرې لاسونه ور وتړئ او يو څو لغتې يې هم ووهئ، دا څه سرګرداني يې مونږ ته جوړه کړې ده، دا يو ساعت کيږي، مونږ او ښاريان يې په شك او وېره کې اچولي يوو. وسله وال د موټر څښتن ته ورغلل لومړی يې يو څو لغتې وواهه او بيا يې د ده په خپل څادر لاسونه ور وتړل، موټړوان که هر څو زاری ورته وکړې اخر څه ګناه مې کړې! صرف مې موټر درولی و، څه خبره ده، ملا صاحب راته ووايئ!، چې زه پوی شم؟

دوی ځواب ورکړ:

ته نه ګورې، چې موټر دې ټوپونه وهي او څه ملنډې يې پيل کړې دي. ده ورته وويل :

تاسو ما خوشې کړئ، چې زه د موټر ډېکۍ درته خلاصه کړم. دوی يې هم لاسونه ورخلاص کړل او ورته يې وويل:

د موټر ډيکۍ خلاصه کړه.

موټروان له جيب څخه کيلي راوخېسته.

وسله والو يوه بل ته وکتل او په خپلو کې يې اشارې وکړې، چې تاسو لېرې شئ. کله چې موټړوان ډېکۍ خلاصه کړه، نو ګوري، چې په ډېکۍ کې دوه اهلي سپي پراته دي او ژبې يې ايستلې، په ډېرې تيزۍ سره ساه ګانې اخلي. په دې وخت کې وسله وال کسان او خلك عجيب پاتې شول او وسله والو يو ځل بيا په موټړوان باندې د وهلو پيل وکړ او ستغې سپورې يې ورته وکړې، تا پر مونږ باندې څه رشخند وواهه او بله دا چې څوك د حيواناتو سره دومره ظلم کوي، چې تا په دې بنده ډېکۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې حصارکړي او لږه هوا هم نه ور داخلیږي. که دا اوس مړه شوي وای دا ازار نه لري، ته قانوني مجرم يې، له حيواناتو سره څوك دومره ظلم نه کوي. موټروان په ژړغونې اواز ورته وويل:
ملاصاحب! دا کورني سپي يو دوست راکړي مونږ بدي دار خلك يوو، د شپې له خوا پرې د کورساتنه کوو، پدې خاطر يې کور ته وړم...
وسله والو يې خبره غوڅه کړه او ورته يې وويل: ډېر ژر دا سپي خوشي کړه! موټروان له ويرې يوازې ورته وويل: په سترګو صاحب !
په ډېره بيړه يې سپي راښکته کړل او په ښا ر کې يې خوشي کړل او سپيو په ډېره خوښۍ سره ساه ګانې واخېستې او په ښار کې په ترپکو شول.

پردۍ هديره

هغه د مور او پلار ډېر نازولی زوی و، ځکه، چې له څلورو لورګانو وروسته خدای تعالی پرې لورولی و. په ډېرو نازولو زيارتونو باندې يې ډوډۍ پخې کړې او پر ولاړو لکړو ځوړندو ګلدارو دستمالونو ته يې ډېرې غوټې ورکړې وې، چې د خدای په مهربانۍ سره يې اصف پيدا شو. دی به مور او پلار د سوي لاس په څېر ساته، يوه شېبه يې هم له سترګو نه پناه کوه، همداشان يې په ساړه او لمر نه واهه.
اصف ښوونځي ته د تلو شو، خو تر شپږم ټولګي پورې يې لا زده کړې نه وې بشپړې کړې، چې د ځمکې د دعوې پر سر يې پلار تربورانو واوژه. اصف په دې وخت کې خپلو ترونو هم بېل کړ او د کورنۍ درانه غمونه يې د تنکۍ ځوانۍ پېټي شول. د دښمنۍ او بې کسۍ له وجې يې ښوونځی پاتې او د يادو پېټيو چلولو ته يې مخه کړه. د اصف د پلار له مړينې وروسته يې مور د ده ډېر خيال ساته.، چېرې يې نه پرېښوده، ځکه ويريده، چې د خاوند په څېر يې اولاد هم د ګوليو خوراك نه شي.
د وخت په تېرېدو سره چې اصف لږ زلمکی غوندې شو، نو د خپل پلار د کسات اخېستو فکر ورسره پيدا شو. يوه ورځ داسې هم راغله، چې په (جمه) يا د کلي کليوالو ځوانانو د بنډار په ځای کې د خپلو همزولو سره ناست و، د بنډار پر مهال يې د تره زوی د خپل پلار د وژلو پېغور ورکړ، په دې وخت کې خدای شته، د بدن په

(c) ketabton.com: The Digital Library

هر وېښته يې خولې راووتې، کور ته ځوړند سر او زنګېدلی روان شو. کور ته د ننوتو پر مهال يې مور د ده تريو تندی او وچې شونډې ولیدې، سمدستي يې پرې غږ کړ، زويه !
ډېر پرېشانه يې، خيرت خو به وي؟
ده ورته وویل:
مورې! هو، خيرت دی، مونږ چې داسې د تره زامن لرو، دښمن ته مو اړتيا نه شته.
– ولې زويه؟
– هسې مورې، هغه اکبر څه دی، دا دوهم ځل دی، چې د بابا د وژنې پېغور رانه کړي، په خدای داسې مغزه مې ورته خراب دي، چې زما له لاسه به اخېر ووژل شي، ځکه د بېديا بلا دومره سخته نه وي، لکه د کور بلا.
موريې په ډېر مهربانه غږ ورته وویل:
زويه، ته راشه!
دا ډېرې وړې خبرې دي، په دې پسې سر مه ګرځوه، خدای مهربان دی، هرڅه به ښه شي.
– زويه هغه متل دې نه دی اورېدلی، چې ښو ته ببړه کوه او بدو ته صبر. زه به يې پلار ته ووايم، چې زوی ته نصيحت وکړي، چې د بيا ځل لپاره تاته پيغور درنه کړي.
– مورې دا خبرې او پيغورونه په خدای که زه په سر وړی شم يا به خپل پلار بدل اخلم او يا به د خپل تره زوی وژنم، چې د بيا ځل لپاره پيغور راکړي.
اصف به همداسې د خپلو همزولو سره ناسته پاسته کوله، په دې وخت کې هغه د چا په خبره چې زلمی غوندې شو، نو يې ټوپك هم ګرځاوه. مور به يې ورته ويل :زويه! ټوپك په دې خاطر ګرځوه، چې د ځان ساتنه پرې وکړې، نه دا چې د پلار بدل واخلې، ځکه ډېر ظالم وخت دی. مونږ بدي دار يوؤ دښمن هڅه کوي، چې تا هم ووژني. يوه ورځ داسې هم راغله، چې اصف د معمول په څېر د خپلو همزولوسره ناست و، په دې وخت کې ښه بنډار ګرم و، هغه د تره زوی يې هم ناست و، خندا ګپ شپ روان و، اصف ډېرې سترې خبرې کولې هغه د تره زوی يې په کنايي شکل سره د بنډار په مېنځ کې وویل: ځينې خلك له ځانه لويې خبرې کوي او شاته پام نه کوي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې څه راته په میراث پاتې دي. زه خو که د ځینوکسانو پر ځای وای، نو په خدای که د الف نه مې يي هم ويلي وای. اصف په دې وخت کې د ده په خبرو پوی شو، خو رنګ يې واوښت ،تك سور شو، شونډې يې له قهره وچيچلې، ټوپك يې له زنګنونو راکوز کړ، په دواړو لاسونو يې ودراوه او سر يې پرې کېښود. اصف فکر واخېست. په دې وخت کې پرې يو ملګري غږ وکړ، اصفه! څنګه داسې چورتي غوندې شوې، ګپ لګوه!

اصف ورته وويل: ولالړ غوندې مې سر درد وکړ.

هغه د تره زوی يي بيا يو ځل وويل: د کړو وړو خبرو توان نه لري. په دې سره د اصف حوصله او صبر پای ته ورسيده. سمدلاسه اصف ټوپك پرې راواړوه ډزې يې پرې وکړې، هغه د تره زوی يې ځای پرځای وواژه. های وای سورې نارې شوې مه اصفه، دا دې څه وکړل؟ اصف په منډه د کور په لوري روان شو.

کورته د ننوتو پرمهال يې مور ته نارې وکړې، مورجانې پښې وباسه، هغه د سپي زوی مې درته واوژه!

مور يې ورته وويل: ما زويه، دا دې څه وکړل! هله نو بيړه کوئ، چې ځانونه خلاص کړو. اصف او د کورنۍ غړي يې د ماما کره ولاړل. هلته د ماماګانو کره يې شپې او ورځې تېرولې. مشرماما به يې اصف ته ويل: (خوريې ګړه) ته خفه نه شې، ځوانان همداسې کوي په خلکو ډيرې سختې شپې او ورځې راځي. دا وختونه به خدای پاك تېرکړي، ته د ډيرې هستۍ څښتن يې، ډېره ځمکه او جايداد لرې، هغه چې درته خرڅه کړې، ستا ټولې اړتياوې پرې پوره کيږي. ښه وخت دې پرې تيريږي، خپلې مزې چړچې کوه!

اصف: په تت غږ او خواره خوله ورته وويل: ماما! کله کله انسان ډېرڅه د مجبوريت له لاسه وکړي. مونږ مجبور يوو، چې هرڅه موکړي او يايي کوو. خدای مهربان دی، هرڅه به اسان کړي. هو! ستا خبره سمه ده، چې ان شاءالله که خدای کول، زه به له خپلو ترونو څخه ځمکه بېله کړم او ټوله به خرڅه کړم، خپل ژوند به پرې جوړ کړم کلی او کور هسې هم رانه پاتې شو. د ژرندې اوجومات په کيسه کې نه يم.

يو وخت يې ماما د اصف ترونو ته ورغی، ورته يي وويل: زمونږ خوريي غواړي، خپل حق له تاسو بېل کړي. تاسو څه تصميم لرئ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې ورته وویل زموږ وراره دی، په سر سترګو خو یوه خبره شته، چې خرڅلاو ته جایداد نه ورکوو، ماما یې ورته وویل:
دا د ده خپل حق دی، چې څه پرې کوي، تاسو ورسره غرض مه کوئ!
کله، چې بېرته راستون شو، نو ماما یې اصف ته وویل:
ستا ترونه ډېر کبرجن دي، خدای به یې کبر زوال کړي، یوه خبره هم نه مني.
اصف په غوسه شو او ویې ویل: ماما! زما خپل حق دی، زه چې هر څه پرې کوم، دوی زما سره هېڅ کار نه لري.
ماما یې یو ځل بیا ورته وویل:
د کلي څو مخور سپینږیري به ورولېږوو، ګوندي پدې سره غاړه کېږدي، د مشرانو جرګه یې هم ور ولېږله، خو د اصف ترونه په هغه پخوانۍ خبره ټینګ ولاړ وو. کله چې اصف د مشرانو څخه هم ناهیلې شو، ماما یې هم غږ پرې وکړ، خوریي نه مې درته ویل، ترونه دې ډېرکبرجن دي، هماغه بابولالې غږوي. اصف ډېرخفه شو او اندېښنو واخیست، په ذهن کې به یې خدای زده څه د قهر طوفانونه په څپو وو، اصف پدې وخت کې خپلې خویندې هم واده کړې وې د هغې د ولور پیسې یې په لاس کې وې. په هماغه یې ښه ګوزاره روانه وه. د ماما یې هم ښه کار جوړ و، اصف به کله کله له ځانه سره لکه لیونی یو نیمه خبره کوله او لاس به یې هم اچاوه. د خپلو ترونو لپاره به یې په پلانونو باندې کار کوه، دا څنګه ترونه دي، ماته خپل حق نه راکوي، په خدای قسم چې دوی مې وژلي نه وي.
مور به یې ورته همېش د سترې حوصلې غوښتنه کوله، خو اصف د مور په خبره کې نه و، په مغزو کې یې د ترونو له لاسه د قهر ژرندې په څرخیدو وې، ډېرو چورتونو او صبر نوره حوصله ورتنګه کړه. داسې ورځ راغله، چې ټوپک یې په اوږه کړ، له مور او ماما اجازې پرته یې د هغه منځوي تره ته لاره ونیوه، کوم چې د جایداد د خرڅلاو په مسله کې ډېر ټینګ و. خپل تره یې په داسې مهال کې وواژه، چې کور ته پر لاره و، اصف کورته راغی، مور او ماما ته یې وویل:
چې هغه سرزوری تره خو مې وواژه. اوس به پته ورته لګیدلې وي، چې زما حق شته او کنه؟ دوی زما میراتې ته ناست دي، زه به دوی ټول میرات کړم، چې ټول جایداد ترې پاتې شي. مور یې په دواړو لاسونو مخ وواهه، یو سوړ اسویلی یې وکیښ ما

(c) ketabton.com: The Digital Library

ظالمه! دا دې څه وکړل! کله د یوه وي او کله بله، اخېر نور خو دا د ځمکې پرمخ ځای هم ورکیږي.

اصف ورته وویل:

مورې، مورې! سر مې مه خوږوه! دا هر څه د مجبوریت له وجې کیږي. ماما یې هم ورته سخت په غوصه شو، داسې کار څوك نه کوي، خو د ماما په زړه کې یې ډېر رازونه پټ وو، چې یو خدای پرې خبر و، چې د خپلې خور او خوریې سره څه ډول نیت لري، د لږ وخت په تېریدو سره یې مور پدې فکر کې شوه، چې اصف نامزاد کړي، ځکه دوی بدي دار خلك وو، هیله یې دا وه، چې ګوندې د زوی یې نارینه هلکان پیدا شي، لږ به د اصف ځنګ پرې ډك شي.

پدې خبره یې د خپل ورور سره سلا وکړه، ورور یې ورته وویل: بیخي سمه ده، خورې دا ښه خبره ده، بس هڅه به مو دا وي، چې اصف د ښې کورنۍ سره نمزاد کړو همداسې وشول، ماما یې یو چېرته اشنایان لرل، له هغې سره یې د اصف لپاره د نمزادۍ خبره وکړه، اصف نمزاد شو لږ وخت وروسته یې مور وغوښتل، چې اصف ته ډېر ژر ډولۍ راوړي، له خپل ورورسره یې دا خبره شریکه کړه، هغې هم ورسره ومنله، اصف پداسې حال کې دی، چې هېڅکله د ګټې وړ نه دی، ځکه د خویندو د ولور پیسې یې یو څه مصرف کړې او باقي پیسې به د ښځې ولور ته ورکړي، ماما یې په داسې خیالونو او چورتونو کې ډوب و، چې ګوندې د اصف د جایداد پیسې لاس ته ورشي، ولې هغه جایداد یې هم د تره په وژنه کې وبایله، په اوس کې اصف نور د ده لپاره په زخم سکروټه وه او په سپینه لمن داغ و، ځکه دی د اصف د بدي دارو له سختو ګواښونو سره مخ و.

او له بله پلوه یې له اصف څخه نوره د ګټې تمه لنډه شوه، نو یې تصمیم ونیو، چې د اصف د وژنې پرسر د ده دوښمنو او سخرګنۍ سره معامله وکړي ترڅو نور د ستم او بدنامۍ پیټې څخه یې اوږې سپکې شي، چې د جینۍ د لوړ ولور دعوه وکړي، هغه و، چې ماما یې خور او اصف ته خبره وکړه ستاسو دوستان وایي:

چې مونږ مو دوکه کړي یو، جینۍ په ډېر ټیټ ولور تاسو ته نمزاده کړې، نورې پیسې غواړو. پدې وخت کې اصف او مور یې ډېر په غوسه شول، عجیبه خبره ده، په کلي قوم کې، چې څه دستوردی، په هغې قیمت مو ورسره دوستي کړې بیا نورې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبرې پکې څله کوي؟ دا خلك ډېر كبرجن دي. ماما يې ورته وويل: بس همداسې خبرې دي نو څنګه وکړو، هغه د کنډو خلك دي، مونږ او تاسو ور ته اړ يوو، يو ځل چې لاس ترې ورغوو، بيا به ورته ګورو، اصف او مور يې د ماما په چلند او مرموزو حرکتونو باندې شکمن شول، چې پدې كار كې له دوی سره تګي او برګي کوي، نو اصف خپل ماما ته ګوت څنډنه وكړه، مور، اصف يې د ماما له كوره زړبدي ووتل او په خپله يې ملاوې وتړلې، چې د جينۍ کورته ورشي، هم هلته ورسره ستونزه حل کړي. ماما يې د اصف له ګواښ څخه وډار شو، هسې نه د خپل په څېر ورسره چلند وکړي، دی له دې وړاندې د اصف له ترونو او ترو زامنو له ګواښونو څخه ډېر ترسيدلی و او څو ځلې يې ورته ويلي، چې زمونږ دوښمن ته راته ساتې، ماما يې پدې فكرونو كې ډوب و، چې داسي كار سرې بايد وكړي، چې د اصف دوښمن هم راضي شي او يو څه پيسې هم ترې لاس ته راوړم، ماما نمك حرامه يي د اصف د وژني پرسر د ده بدي دارو او سخرګنی سره معامله وکړه، اصف چې د خپل سخرګنۍ کره تللی و، مور يې شېبه په شېبه له سترګو نه ايست، په هر لوري به چې تلو، مور به يې ورپسې سترګي اړولي يوه شپه يې مور د ماسختن په لمانځه ودريده، کله يې چې نيت وتړه، فکر يې وکړ، نيم ساعت وشو، چې اصف مې نه دی ليدلی، په بيړه يې سلام وګرځوه.

پاس مانۍ ته پورته شوه، ورو يې د مانۍ دروازه نېمکښه ورلېرې کړه ګوري، چې اصف يوه پښه په بله اړولې، د شنه چای پياله هم ورته ايښې ده، له اوښو او دوستانو سره په ګپ شپ اخته دی، نو غلې د مانۍ څخه راښکته شوه، ترڅو د پښو ښکالو يې هم څوك وانه اوري.

مور يې په لمانځه ودريده، ايله دوه رکعته يې نه وو پوره کړي، چې په مانۍ کې ورو ورو دربه يې تر غوږ شوه، دغه دربه شېبه په شېبه پسې زياتېدله، تر هغې چې د مور په زړه کې يې شك پيدا شو، سمدستي يې سلام وګرځاوه، مانۍ ته يې ورمنډه کړه، دروازه يې په دواړو لاسونو ووهله، خو د شا له پلوه يې كلف كړې وه.

چيغې يې کړې: اې، د كلي خلكو! اصف يې مړ كړ، له مانۍ ښكته شوه، د باندې يې نارې سورې وکړې، های، مسلمانو! څوك شته، كنه! زوی يې رانه مړكړ!؟ هلته يوسپين ږيری چې تبر يې په لاس و، د اصف مور هيبتناكو نارو پاڅولی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اصف مور تور سر او تورې پښې یې ولیدې، ورته یې وویل: څه وشول، خورې! هغه ورته وویل: هله وروره زوی یې رانه مړکړ.
چا؟چا؟
په همدې سره د ماڼۍ دروازې ته راورسیدل، د ماڼۍ دروازه ډېره کلکه بنده وه، سپین ږیري سړي له تبر څخه کار واخیست او دروازه یې ورما ته کړه، کله چې په دروازه ورننوت، نو سمدسي د اصف اوښي په سپین ږیري تمانچه راوښکله، ورته ویې ویل:
چې شور وکړې، وژنم دې، مور یې د اصف خواته ورمنډه کړه.
ګوري، چې اصف زبږ رنګ لکه د مني د توت پاڼه پورت دی، ساه یې وتلې او په مړۍ کې یې د اوښي د ګوتو خپونه له ورایه ښکاري، د اصف ښځه، چې د اصف په وژنه خبره شوه، چیغې او نارې یې د اصف مور له نارو سره بدرګه کړې هیجاني او ویره وونکو سوو نارو ټول کلی له خوبه پاڅه و او لاس تر زنې یې کینوه. د اصف اوښي د شپې له کوره ووتل. د اصف ښځه یې هم په وهلو او ډبولو له ځان سره بوتله.

سبا ته کلیوال خبر شول، چې د یو میلمه سره داسې بد چلند شوی، نو د قومي دستور پر بنسټ یې د اصف د سخرګنۍ کور او ټول سامان الات وسوځول. له هغې وروسته د سیمې خلك د اصف له جنازې سره ملګري شول، ترڅو یې پلرني ټاټوبي ته یوسي، مور یې د قابیل او هابیل له واقعې سره مخ شوه، ځکه په کلي کې یې هیڅ دوست او خواخوږی نه و.
ورور یې هم ورسره سخته بې نمکي وکړه، خو د هغو دوستانو کره یې یووړ، چې دوې لور ګانې یې ورته واده کړې وې، کله چې د اصف مړی د دوستانو کره راوړل شو، نو دوستانو یې د اصولو له مخې د ده عزیزانو او ترونو ته خبر ورکړ، تر څو د اصف مړی په خپل پلرنۍ هدیره کې خاورو ته وسپارل شي. عزیزانو یې د اصف د مړي له ښخولو څخه انکار وکړ.
دوستان یې مجبور شول، چې د اصف مړی د ښار په هغه هدیره کې خاورو ته وسپاري، چې د ځان وژونکو، بې کسه، بېوسه او بې سرپرسته خلکو مړي په کې ښخیږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بې وخته واده

هغه د ښوونځي په دوولسم ټولګي کې درس ویلو له ده سره په ټولګي کې ډېر داسې ځوانان هم وو، چې وادونه یې کړي او یا نورو ته د کورنۍ لخوا د وادونو بندوبست روان و. یوازې رحیم په ټولګي کې نه و، بلکې د ده په څېر نور ځوانان هم وو، چې وادونه یې د اقتصادي وضعیت د خرابولي له امله کړي نه وو، خو رحیم یوه خور درلوده او په لسم ټولګي کې وه، پلار یې په ښار کې د بنجاره توکو هټۍ درلوده او په دې ډول یې خپله کورنۍ ساتله.

یوه ورځ رحیم له ښوونځي یو څه وختي رخصت شو، ډېر خفه معلومېده، له ځانه سره یې اوتې بوتې ویلې او ډېر په قهر و، ځکه هم ټولګیوالو یو ځل بیا د نورو ورځو په څېر په عذاب کړی اولمسولی و، ټولګیوالو به هر وخت ورته ویل: رحیمه ! نور خو زوړ شوې، پلار ته دې ووایه، چې واده درته وکړي! په ځوانۍ کې چې له واده خوند وانخلې، نور یې بیا څه کوې، په کور کې دې خور شته، واده درته پرې وکړه!

همدا خبرې وې، چې په دې ورځ یې رحیم کور ته ډېر په غوسه راوست.

کله، چې مور ولید ، نو یې ورته وویل :

رحیمه زویه! ستړی مه شې!

رحیم له ډېرې غوسې څخه د مور ستړې مه شې هم وانه خېسته، مور یې بیا غږ پرې وکړ، رحیمه زویه! په ښوونځي کې د له چا سره لانجه کړې، که څنګه داسې په غوسه ښکارې؟

ده ورته په ځواب کې وویل:

مورې، مورې ! له تا او پلار څخه زه ډېر خفه یم، ځکه دا څو کاله کیږي، چې زه درته وایم، چې ما ته واده وکړئ، تاسو مې هېڅ غم نه کوئ.

– زویه هغه د پښتنو متل د نه دی اوریدلی: (چې کال ګوره، لوړ واهه!) زویه! تا ته خو مونږ ویلي وو، چې ته له خیره پوهنتون خلاص کړې، بیا به ګورو اوس خو ګرانه ته په خپله واده غواړې داسې وخت به راشي، چې بیا به غټ غټ خلك كور ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

جرګې راليږي، وايي به چې مونږ رحيم ته لور او خور واده وو، داسې وخت به ضرور راځي ان شاءالله خو ته يو څه غاښ ټينګ کړه!

– مورې! دا څه د غاښونو ټينګول دي، زه وايم: د غاښونو په ډېرو ټينګېدو سره به مې غاښونه ټول توی شي. دا دي، څو کاله تېر شول، چې تاسو ما ته د واده ژمنه راکوئ!

– زويه! ګورې نه، زرلښته خور دې هم کوچنۍ ده، لا يې د پېغلتوب دوره نه ده بشپړه کړې او هغه هم په لسم ټولګي کې ده، که خدای کول هغه به هم پوهتنون ووايي او بيا به د واده غم کوو.

– مورې دا خو زه نه منم، زما ټولګيوالو اکثرو وادونه کړي دي، ما ته يې هم وکړئ. دوی هر وخت ما ته پيغور راکوي، چې تا ته واده نه کوي، نو زه بيا ګرم يم، اوس خو لوی يم، په کار ده، چې واده راته وکړئ!

– زويه! ستا خبره سمه ده، خو ستا ټولګيوال به شتمن خلك وي، دوی به د ښه ژوند د تېرېدو لپاره د ډېرو شتو خاوندان وي، زه وايم، چې پلار دې اوس مهال ايله بيله يوه هټۍ لري، په دې وخت کې هر څه د اسمان سرته ختلي، ډېره لويه قيمتي ده.
پلار دې ايله د کور لګښت پوره کوي، ته هم په زده کړو بوخت يې، بل مو هېڅوك د ګټې وټې نشته. که چېرې تا ته واده وکړو، نو اړتيا ده، چې له تا څخه درس پاتې شي او په خوارۍ مزدورۍ لاس پورې کړې، ته لږ صبر وکړه، خدای مهربان دی.
زويه! واده په اوسني وخت کې ډېر لګښت غواړي، د پښتنو وطن دی، دومره يو څه به د خلکو د خوراك او څښاك لپاره هم تياروې.

– مورې، پرېږده! دا خبرې تکراري دي، هر وخت په دې لګيا وې، په دې وخت کې يې پلار کور ته رانټوت، د رحيم مور ستړي مه شی ورکړ.

خو رحيم هېڅ غرض پرې ونه کړ، د خپلو ټولګيوالو او کليوالو خبرې يې په ذهن کې راتاو شوې؛ پلار ورته وويل:

چې بيا مو څه راخبستې دي؟

مورې ورته وويل:

رحيم واده غواړي، هغه زړې خبرې ډنګوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلار يې ورته وويل: ياره! يو خو رحيم ځوان دې ته پام نه کوي، چې اوس مهال د واده دی او که د زده کړې!

رحيم له غوسې څخه تك سور شو او په ولاړې ودريده. مور او پلا رته يې ګوته ځنډنه وکړه، تاسو د تربورانو څخه هم نه شرميږئ، دوی خپلو زامنو ته وادونه کړي، تاسو ولې دومره فکر نه کوی، چې خپل زوی ته واده وکړئ! له تربورانو هم شرم دی، زه د وروستۍ خبرې په توګه تاسو ته وايم، چې ماته واده وکړئ، ګني په لوی غم به مو واړوم، بس دا دی زه درنه ولاړم. رحيم په غوسه له کوره ووت.

مور او پلا ر يې د رحيم د واده په سر ډېرې خبرې سره وکړې، د تربورانو خبره او نور اړخونه يې راوخېستل. په هغه يې بحث سره وکړ: دوی بالاخېر خبره پدې سره غوټه کړه، که هرڅه کيږي، که له زرلښتې څخه درس پاتې کيږي او که له ده څخه پوهنتو ن، ځکه د پښتنو او تربورانو وطن دی، هسې نه په بله بلا واوړو، د رحيم مور او پلا ر د واده په لټه کې شول، هغه ؤ، چې په خپل قوم کې له ډېرو شتمنو خلکو سره يې د رحيم د واده پر سر خبرې وکړې. دوی د خپلې لور او زوی د باسوادۍ په هکله ورته وويل، خو هغو يوازې د رحيم مور او پلا ر ته ويل:

چې مونږ خپله خور لور داسې کسانو ته نه ورکوو، چې ښه پرېمان شته او جايداد ونه لري او يا په حکومت او نورو لوړو ادارو کې دنده ونه لري. له غريبو خلکو سره مونږ واده نه کوو.

د رحيم پلار او مور د ډېرو هڅو په پايله کې د داسې يوې کورنې سره کوژده وکړه، چې هغه په اقتصادي لحاظ دوی ته ورته وو. د هغې کورنۍ ټول غړي نا لوستي وو، زرلښته يې د يوه بې سواده ځوان په نامه کړه، په لسم ټولګي کې ترې درس پاتې شو، رحيم، چې په دوولسم ټولګي کې و، يوه نالوستې جينۍ يې ورته وکړه، د واده پر مهال د رحيم د خور په زېوراتو او نور خوراك او څښاك باندې ډېر لګښتونه وشول، حتی د رحيم پلار ډېر پوروړی شو. کله، چې رحيم واده کورته کړ، اقتصاد يې ډېر ښکته راغی، رحيم د څه وخت لپاره د خپلې مېرمنې سره شپې او ورځې تېرې کړې، کورکې يې داسې څه نه درلودل، چې پرې ګوزاره وکړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول شته يې په واده ولاړل، پلار يې سپين ږيری هم و، بالاخره خپلې ښځې به ورته ويل: اخېر ځوان يې د پښتنو وطن دی، پلار دې هم سپين ږيری دی، يو څه مزدوري ځان ته پيدا کړه، رحيم به ورته ويل:

تاسو عجب خلك يئ، ما وګوره او مزدوري! ډېر سره لرې دي، زه نه شم کولی، چې مزدوري وکړم، دا خلك به څه وايي، چې يو لوست کس وګوره، چې د لاس مزدوري کوي. داسې وخت راغی، چې د رحيم پلار يو څه ناروغ شو. له دوستانو څخه يې د پلار د تداوی په خاطر يو څه پيسې راقرض کړې، په رحيم غربت لاتورې هم منګولې خښې کړې. دېته اړ شو، چې په مزدورۍ پسې ووځي.

رحيم د لاس مزدوري پيل کړه، کله به يې، چې روزانه مزدوري پيدا نه کړه، نو په ښار کې به يې د لاس ګډۍ چلوله. بس همداسې يې د کورنۍ لګښت ته اوږه ورکړې وه.

يوه ورځ داسې هم راغله، چې رحيم په مزدورۍ بوخت وو. د ده دوه تنه ټولګيوال چې تور بکسونه يې په لاسونو کې وو، سترګې يې په رحيم ولګيدې، دوی په خپلو مينځو کې سره وکتل او ويې ويل: ياره، دا هغه رحيم نه دی؟ دوی ورته ودريدل او ويې ويل: ډېر افسوس دی دا خو والله ډېر غريب شوی او هر څه ترې پاتې شوي، مونږ داسې فکر کوه، چې د زده کړو لپاره به کوم بهرني هېواد ته تللی وي. دی خو زمونږ د ټولګي اول نمره و، ډېر ذهني او تکړه هلك و، هر ډول مضامين به يې زده کيدل اوس خو ډېر په بدحالت کې دی، دوی سره وويل: راځه، چې نږدې ورشوو، کله چې نږدې ورغلل، سلا م يې ور واچوه.

رحيم د دوی سلام ته وعليکم سلام ووايه، دوی ته يې سترګې مه شی ورکړ او دواړو ټولګيوالو يې په ځانونو باندې ښې ګوتې وهلې وې، لوکسې دريشۍ،پينشاټ يې کړی او عينکې يې په سترګو وې.

رحيم پدې وخت کې ورته موسکی شو، چې هرکله راشئ، لاس يې ورکړ، انجينرانو صاحبانو! څه حال دی؟ ښه يې؟ دوی ورته وويل شکر دی.

رحيم دا فکر وکړ، چې دا خو د همدغې کار څښتانان دي، چې دی ورسره مزدوري کوي، نو د هيلې په توګه يې ډېر ور پوري ونښليده.

– شکر د خدای دی، تاسو څنګه ياست؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- بس شکر دی، ګوزاره روانه ده.
- وروره! مونږ غواړو له تا یوه پوښتنه وکړو.
- په سترګو انجنیرصیبانو! زه چمتو یم، چې ستاسو پوښتنو ته ځواب ووایم.
یوه ټولګیوال ترې پوښتنه وکړه، تاسو رحیم نه یاست ؟
- ولي نه انجنیر صاحب!
- خواهېش کوم، مونږ دې وپېژندو ؟
- نا والا! تاسو څوك یاست؟
زه میرجان یم، دغه بل انور دی، ده له ځان سره څو شېبې فکر وکړ، هغه د ټولګیوالۍ صحنې یې سترګو ته ودریدې، نو ویې پېژندل، بېرته یې بیا په یوه او بل باندې غیږ راتاوه کړه، ورته یې وویل: ډېر ښه خوشحاله شوم.
میرجان ورته وویل، رحیمه ! باور وکړه ډېر زړه مو دربانديې وسوځیده، په ډېره بده ورځ کې مو ولیدې.
رحیم ورته وویل: دا ژوند دی، وروره دا په کې راځي.
انور ورته وویل: زده کړې د ولې پرېښودې رحیم یو څو شیبې غلی شو، بیا یې د ژوند تېر داستان په ژړغوني اوخفه اندازه کې ورته بیان کړ.
دوی ورته وخندل، یاره، رحیمه! ډېر غلط کار دې کړی مونږ هم ستا په شان د ورته برخلیك سره مخ وو، خو مونږ صبر وکړ، تحصیلا ت مو وکړل.
میرجان ورته وویل: زه اوس د خپل کلي د کلینك مشر یم او انور د ګمرك ریس دی، ما د طب پوهنځی ولوست او ده اقتصاد ووایه. وادونه مو دا یو دوه کاله کیږي، چې کړیدي، یوه پیسه ولور مو هم نه دی ورکړی، ماته هغه زمونږ د کلي لوی شتمن سړی میربازخان مفته لور راکړې یوه روپۍ ولور یې هم نه دی اخېستی. خدای (ج) شته ما طبعه هم نه وه، خو په ډېرو زارویو یې زما پلا ر او مور پسې مشران راولېږل، ټول لګښتونه ده په خپله غاړه واخېستل، حتی تردې پورې چې زمونږ د ټولې کورنۍ لګښتونه یې هم ومنل. انور ته هم هغه پخواني وزیرچې څوکاله د پلان وزارت پرڅوکۍ پاتې شوی. ښاغلي ګل محمد، چې اوس په بهرني هېواد کې دی او کله کله وطن ته راځي، زامن یې ځیني په بهر کې لوړې زده کړې کوي او ځیني یې په نړیوال تجارت بوخت دي، د هغې لور مو ورته کړېده. میرجان

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورته وويل: تا خو ډېر ساده کار وکړ رحيمه! بې وخته دې واده وکړ، د خپلې لوستې خور ژوند دې هم برباد کړ، خپل ژوند دې هم د کړاونو او تکليفونو سره مل کړ.

رحيم هك پك حيران ودريد او يو سوړ اسويلی يې وکيښ، خپل تندی يې په څپېړه وواهه، های، های! بيا يې دوی ته مخ ور واړوه او ورته يې وويل: بس هرڅوك چې بې وخته واده وکړي، زما په شان به خوار، ذليل او خاورې په سر وي... د ژوند هره شېبه به يې د تکليفونو او کړاونو سره مخ وي . . .

د واده سامان

هغه له ټولو ورونو مشر و، پلار يې په داسې مهال وفات شو، چې دی لا د ځوانۍ مرحلې ته نه و رسيدلی. پدې وخت کې يې د کور ټول درانه غمونه د ده په اوږه پراته وو، نور ورونه يې کوچني وو، مور به يې هر وخت مرجان ته ويل: خدای مو د دومره وسې کړي، چې يو ځل تاته واده وکړو، چې د کور ميرمنه مو پيدا شي، زه هم دا دی ناروغه يم، په کور کې د کاليو مينځلو هم څوك نه شته.
مرجان به مور ته په غوسه ناك انداز سره وويل، مورې! ته داسې خبرې کوې، چې زما په تصور کې هم نه راځي، مونږ غريبان خلك يوؤ نن سبا د ښځو ولور ډېرلوړدی، زمونږ له وسه تېره ده، خو خدای مهربان دی ،وخت به راشي، مرجان خشتمالي کوله، پدې به يې د کور ټول مصارف پوره کول، ده په کلي کې ډېر سنګين خوی کولو د ښو اخلاقو څښتن و او په هرچا باندې ګران و، په غم او ښادۍ کې به يې د هر کليوال سره مرسته کوله. يوه ورځ داسې هم راغله، چې يوې کليوالې جينې ورباندې زړه وبايله او د ده خوی او اخلاقو سره يې مينه پيدا شوه، مرجان غريبۍ او بيوسۍ ځپلی و. د مينې په کيسه کې هم نه و، د وخت په تېريدو سره يې د مقابل لوري څخه د مينې او محبت پرله پسې سيګنالونه ترلاسه کړل. ورو ورو هم د ده په زړه او وجود کې د مينې جذبو غزونې پيل کړې، داسې وخت راغی، چې مرجان له مور سره هم د واده په خبرو باندې بلد شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور به يې هر وخت ورته ويل: مرجان زويه! خدای مهربان دی، اوس خو د ورونه هم لويان شول، دوی به هم په خوارۍ او مزدوری باندې پيل وکړي، کله مو چې پيسې پيدا کړې ان شاءالله ستا د خوښې واده به درته وکړم، ورونو يې مرجان ته همېش ډاډ ورکوه ته زمونږ مشر ورور يې، مونږ درې واړه د ملي پوځ په ليکوکې شاملېږو، يوې خوا به د ګران هېواد څخه دفاع کوو، له بلې خوا به ښه معاش لاسته راوړو، که خدای کول، کار به مو جوړ شي، تاته به ډېر ژر د واده بندوبست وکړو، د وخت په تېريدو سره د مرجان مينه له عاطفې سره زياته شوه، د مينې جذبو او احساساتو دې حد ته ورسول، چې د يو بل کورته جرګه ور ولېږي، يوه ورځ مرجان مورته په څه خواريو له حيا نه په ډك انداز سره د کوژدې خبره وکړه، مور يې موسکۍ شوه او ورته يي وويل: مرجانه، زويه ! لکه چې واده ته دې زړه کيږي؟ مرجان ورته وويل: نه، مورې! دا خبره نه ده، خو...

مور يې ورته وويل:

پدې کې شرم نه شته دا خو د ثواب کار دی، ستا ژوند به هم ورسره جوړ شي، زمونږ کور به هم پرې ښکلی شي، ته چې له کومې جينۍ سره کوژدن غواړې، هغې سره به ان شاءالله نمزاد شې.

زه ورپسې جرګه ورولم. مرجان موسکۍ غوندې شو، زړه يې د مينې غزونې وکړې او عاطفه يې سترګو ته ودريده. په ذهن کې يې دهغې ډولۍ د راوړلو صحنه ترسيم شوه، نو سمدستي يې په خوله کې کيسه راغوټه کړه، مور ته يې وويل:

که څه هم په پښتنوکې د جينۍ خوښول د شرم خبره ده، خو د اسلام له نظره روا کار دی، چې دواړه لوري بايد سره رضايت ولري. مور يې ورته وويل:

مرجانه زويه! هو پخوا په پښتنوکې ډېر شرم و، خو اوس دا خبره لږه غوندې نرمه شوېده. خلك هوښيار شول، هغه رواجونه ورو ورو د مينځه تلو په حال کې دي. ځينې پښتانه له دې خبرې انکار نه کوي، ځکه دا خو نامشروع کار نه دی، بلکې ثوا ب لري، تا چې په کلي کې په کومه جينۍ لاس کېښود هغه به ان شاءالله درته نمزاد کړم د مرجان د زړه مينه له عاطفې سره ورځې تر بلې د زياتيدو په حال کې وه، په مسلسله توګه يې يو بل ته د مينې څرکندونې کولې. مرجان بالاخېره دعاطفې مينې تر دې حده ورساوه، چې زړه په ټوکر کې ونغاړې او مورته ووايي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

همداسې يې وکړل، مورته يې خبره خوله کې راغوټه کړه، يو ځل يې وژویله او بیا يې ورو غوندې ورته وویل: مورې!
ژوند همداسې نه تېرېږي، زه باید واده وکړم، مور يې په ځواب کې ورته وویل: دا خو ډېره ښه خبره ده، زویه! زه له اوله تاته د واده خبره کوم، ستا ویل دي، زمونږ منل.
- خوشحاله اوسې! مورجانې، قربان! خو هغه د پلاني لور... مرجان ګونګی شو، خبره يې په ستوني کې بنده شوه، مور يې غږ پرې وکړ، مرجانه زویه! خبرې مه ژویه! سپین او واضح ووایه! پدې کې شرم نشته. مرجان یوځل بیا خبره راپورته کړه، بېرته يې بیا ونه شول کولای، چې د مور په وړاندې جرات وکړي او د خپلې پاکې مینې څخه پرده پورته کړي. مور يې یوځه د ده ګونګیو خبرو باندې پوهه شوه.
نو ورته ویې ویل: ته بې غمه شه، زویه ! زه سبا ته ورځم، مور يې د مرجان په غوښتنې کې ډېر ځنډ ونه کړ سبا مهال د عاطفې کور ته ورغله، کله، چې عاطفې د مرجان مور ولیده، نو يې ناڅاپه په خوله لاس کېښود له ځان سره يې ورو غوندې وویل:
خدایه خیر کړې، هسې نه زما په اړیکو کورنۍ خبره نه شي عاطفې د مرجان له مورسره روغبړ وکړ. له هغې وروسته کوټې ته ننوته. د دروازې ترخنګ يې غلی غوږ ونیو، د مرجان د مور خبرو ته ځکه وه، له ځان سره يې څو ځلې د دعا ! لاسونه پورته کړل: خدایه! پردې مو وکړې ته مو مه شرموې! خو له خبرو وروسته د عاطفې مور د مرجان مور ته د چای ست وکړ او په لوړ اواز يې عاطفې ته غږ کړ: هله، لورې چای ورته راوړه! پدې وخت کې د مرجان مور لاس پورته کړ. زه ستاسو کورته په نه خوارك راغلې یم د عاطفې مورحیرانه غوندې شوه، په زړه کې يې وویل: خدایه خیر کړې! څه خبره به يې راوړې وي؟ خو بیا يې هم د چای څښلو ټینګار پرې وکړ. ته چې هرڅه وایې، هغه کار به وشي، د مرجان مور ورته وویل: که خبره مې اوریدل کیږي، خو چای څښمه، کني خپلې پښې سپکوم، دعاطفې پلار او مور داوړو ورته وویل:
ولې نه په سترګو! د مرجان مور سمدستې خبره په خوله کې غوټه کړه او نیغ په نیغه يې ورته وویل: دوی دواړه ورته موسکي شول، عاطفې هم دا خبره واوریده، د مور

(c) ketabton.com: The Digital Library

او پلار په لور یې وکتل. کله چې د دوی په شونډو یې موسکا ولیده، نو د عاطفې زړه باغ باغ شو او د خوشحالۍ دروازه ورپرانېستل شوه، یو ځل بیا یې مرجان په فکر کې ورتاو شو، د مینې له درده یې شونډې وچیچلې، په زړه کې یې د سپېڅلي مینتوب ویده جذبې راپورته شوې. نوهغه مهال د مرجان د مور د خبرو په ځواب کې د عاطفې مور او پلار په خندا سره وویل: توبه خدایه! ما ویل بل څه خبره ده، دا خو د خوښۍ خبرې دي، ستا زوی مرجان مونږ پېژنوو، په کلي او قوم کې یې د ښه سړیتوب نوم دی، ولې به له تاسو سره دوستي نه کوو، خو تاسو به ونه کړای شی، چې زمونږ د لور ولور پوره کړئ، د مرجان مور ورته وویل: خدای مهربان دی! مرجان د لاس او پښو سړی دی، نور زامن به مې هم په کار اخته شي. اوس زلمي غوندې دي، پدې خبرو سره سلا شول، داسې وخت راغی، چې مرجان ته یې عاطفه په ډېر لوړ ولور ورکړه. د لاسنیوي یو څه پیسې یې ورکړې.
د مرجان او عاطفې د مینې او ښکلا سلسله پسې وغځېده. هیلې او ارمانونه یې خدای تعالی ور پوره کړل، مرجان به خواري مزدوري کوله، هغه یو ورور په ملي اردو کې شامل کړ. دوی کوښښ کولو، چې پیسې پیدا کړي، د مرجان سخرګنۍ ته یې ورکړي، یو وخت خدای تعالی داسې راوست، چې د مرجان ورور د خپل نورو ملګرو سره په دنده تللی و، ناڅاپه یې موټر په ماین وختو او په هغې چاودنه کې د نورو ملګرو سره یو ځای ووژل شو. کله، چې د مرجان یو ورور ووژل شو، نو زړه یې ډېر ودردیده له واده هم زړه تور غوندې شو، بیا یې هم خپله مینه له لاسه نه شوه ورکولی، ځکه په زړه کې یې د مینې او عشق نیالګي ژورې ریښې کړې وې.
مور یې هم غمجنه شوه، پدې وخت کې یې هغه بل ورور هڅه وکړه، چې په ملي پولیسو او ملي اردو کې شامل شي، مور ته یې وویل: مور یې ترې انکار وکړ، زویه! هغه بل د ګلاب په شان ورور دې هم د ماین په چاودنه کې ووژل، شو ته به هم ووژل شې، همداسې خواري مزدوري کوه، خدای مهربان دی! ده ورته وویل: پېغله ورینداره مو دا څو کاله کیږي، د پلار په کور ناسته ده، له پښتنو شرم دی، باید ژر یې ولور پرې کړو! مرجان ورور مو هم ورته ځوریږي، د لاس په مزدورۍ څه نه کیږي، پدې خبرو سره یې مور او مرجان ډېر تر تاثیر لاندې راغلل. ده ته یې هم د دندې د اخېستو اجازه ورکړه. دوه کاله یې په ملي پولیسو کې دنده ترسره کړه، یوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورځ په ښار کې له نورو ملګرو سره په موټر کې په ګزمه روان وو، چې نېږدې پرې ځانمرګی برید وشو. د مرجان کور ته یې د ځوانیمرګ ورور بله جنازه وروړه.
پدې وخت کې مرجان د هغو ورونو د معاش د اخیستو له امله هم د ښځې ولور لنډ کړی و. مرجان ډېر ځلې خپلې سخرګنۍ ته د ولور د پور خبره هم یاده کړې وه. خو سخر یې نه و ورسره منلې. د دوی بهانه دا وه، چې د عاطفې د زېوراتو او د سامان د اخېستو پیسې نه لري. دوی خپلې خور، لور ته ډېر سامان اخلي، ځکه نن سبا دستور دی، بیابه خلك خبرې کوي، چې لور ته یې کم سامان اخېستی، مرجان به همېش خپلې سخرګنۍ ته ویل:
زه د سامان په کیسه کې نه یم، یوازې مې مطلب له دوستۍ څخه دی. خلك به خپل کار کوي، خو سخرګنۍ به یې ورته ویل:
مونږ یوه پیسه هم نشو درته دریدلی، ټولې پیسې راکړئ، چې مونږ خپلې لور ته ښه زېورات واخلوو! د وخت په تېریدو سره داسې وخت راورسید، چې مرجان د خپلو ځوانیمرګو ورونو د معاشونو له برکته دعاطفې ډولۍ کور ته راوړه، د کلونو ارمان یې خدای پوره کړ.
که څه هم د مرجان مور د عاطفې راتګ خپل کور ته نېك پال نه ګڼه، ځکه د ولور په ګټلو یې دوه ځوانیمرګ زامن د مرګ تر کومې ورسیدل، کله کله به یې مور د خپلو زامنو تصویرونه سترګو ته ونیول، رنې اوښکې به یې بې واره په اننګیو راغلې، مرجان به پرې پام شو، مورې څنګه یې؟
له هرڅه نه صبر ښه شی دی. دې به ورته ویل:
هو، زویه! صبر به کوو، نور مو څه وس نه شته، تاته دې خدای (ج) ښه ژوند درکړي! له هرې بلا په امن کې اوسې! مور به یې د مرجان د تسکین لپاره هم کله کله ډاډمنې خبرې کولې، هسې د ورونو په غم کې وارخطا نه شي. مور به یې چې کله مرجان د خپل ځوانیمرګو ورونو د ویر په ټال کې په زنګیدو شو، نو مور به یې سمدستې د ډاډ ورکولو په خاطرغږ پرې وکړ مرجانه زویه ! په انسان مختلف وختونه راځي، ته مه خفه کېږه: خدای تعالی (ج) به ښکلي زامن درکړي، خدای (ج) ستا په ورونو باندې رحم وکړي، ته ډېر چورتونه مه واهه! مرجان به ایله سر له زنګنو

(c) ketabton.com: The Digital Library

راپورته کړ، سترګې به یې په سوك وسولولې، مور ته به یې وویل: هو، مورې! مونږ په خدای صبرکوو، خدای مو دې مل شي!

مرجان به کله کله د ورونو درانه غم بلې خواته یوور، لکه په نشه روږدی انسان زنګیدل به یې پیل کړل، هر وخت به یې د خپلو ځوانو ورونو تصویرونه په ذهن کې یو په بل پسې تیریدل، مرجان که څه هم غمجن و، خو ځوانه مینه او په نوم کړې عاطفه یې نه هیرولی او نه پرېښودلی شوه، ځکه ژوند یې د مینې په تار ورسره تړلی و.

مجبور و، چې له عاطفې سره خپله مینه وپالي کور ته د عاطفې په راتګ سره د مرجان هغه مینه، چې پخوا یې درلوده، کمزورې وه، ځکه د مینې لیونۍ جذبې او احساسات یې د ځوانیمرګو ورونو درانه غم ځپلي وو. وخت ناوخت یې د خپلې سخرګنۍ د بخیلتوب خبرې هم د عاطفې په غوږ ورتېراولې اوخپل ځوان ورونه به یې هم یاد کړل، سوړ اسویلی به یې وکیښ، وبه یې ویل: اخ، زما ځوانیمرګ ورونه خو د ولور د لاسه......

مرجان به، چې له بهر څخه کورته راغی، د عاطفې په زېوراتو او د واده په سامان به یې سترګې ولګیدې، نو د خپلو ورونو تصویرونه به یې پکې ولیدل، سر به یې وخوځوه لکه لیونی سرتیټی به خپلې کوټې ته ننوت، له مرجان سره د خپلو ځوانو ورونو غم ورځې تر بلې زیاتیده، یوه ورځ یې مور له دوستانو کره او عاطفه د خپل پلار کورته تللې وه، مرجان یوازې په کور کې پاتې و، پدې ګوښیتوب د ورونو غم لا هم په سر اخېستی و، په ذهن یې ډېر فشار و. د خپلو ورونو تصویرونه به یې سترګو ته ونیول او بیا به یې د واده سامان ته وکتل دا ټول زما د ورونو .... پدې وخت کې په غوسه شو، سمدستې یې د واده صندوقونه، پالنګ او ټول سامان الات یو یو راټول کړل او په انګړکې یې انبارکړل، نو سم د لاسه یې د تیلو ګیلن راوخېست، د پاس یې تېل پرې وپاشل، تېلی یې ورکړ ناڅاپه مرجان په کور کې د اورلمبې پورته شوې، پدې وخت کې د ګاونډیانو شور شو.

هله د مرجان کور اور اخېستی. کله، چې ګاونډیان د مرجان کره راغلل، مرجان د اور لمبو ته ولاړ دی، ګاونډیانو ترې پوښتنه وکړه، دا ولې؟ مرجانه لېونی شوی یې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپلې هستۍ ته د اور ورته کړی دی، داسې څوك کوي؟ ده ورته په ځواب کې وویل:

هو! زما په شان انسان باید داسې وکړي، هغه که هر څوك وي، ځکه دا هر شی زما د ورونو په وینو اخېستل شوي وو او په هر شي کې ماته د دوی سپېڅلې څیرې ښکاریدې، ما یې نوره هېڅکله د لیدو حوصله نه درلوده.

مرګوني زېري

په واده کې هسې هم ګڼه ګوڼه ډېره وي، خو د زلمي د دوستانو په واده کې خلك ځکه ډېر وو، چې زیات دوستان او ملګري یې درلودل، د مازدیګر د لمرسترګه په ډوبیدو وه، د شفق سرخي د غرونو په لمنو د خپریدو په حال کې وو.

دا مهال د کلیوالو د ډوډۍ خوړلو مراسم پای ته رسیدلی وو. د مېلمانو لپاره ځانګړي خوراکونه تیارشوي وو، زلمی په منډه د واده کور ته په ګړندیو قدمونو راننوت، ترڅو د میلمانو د ډوډۍ ترتیبات ونیسي. پاڼې په ناڅاپي ډول له دهلیز څخه پرې پام شو او د نظر وړانګې یې پرې ښخې شوې.

زلمي سمدستي په زرمینه غږ وکړ، هله، خورې! د کور مېرمنو ته ووایه، چې کلیوالو ډوډۍ وخوړه مېلمانه پاتي دي، د هغې لپاره ژر تیاری ونیسئ ته هم ورسره همکاري وکړه. پدې وخت کې د پاڼې د نظر لاروي د ځوان د ښکلا په دم کې ښکېل شول، له ځان سره یې ورو شونډې وخوځولې، بې واکه یې وویل:

ماشاالله! د نظره مه شې! دا قد او قامت، سپین کالي او دا فرانسوی ستایل پدې خو دې په خدای زمونږ د زړه ستنې ولړزولې، پاڼه سمدستي پدې هڅه کې شوه، چې د نا اشنا ځوان خور ته نږدې ورشي او د دنګې نا اشنا څیرې په اړه ترې پوره مالومات لاس ته راوړي.

پاڼې غږ پرې وکړ، خورې! رښتیا مېلمانه ډېر دي ؟

زرمینه: هو، خورې! هغه ورور مې وویل:

پاڼه : ښه هغه ستا ورور و.

هو، کنه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاڼه : دغه ورور دې څه کار کوي؟
زرمینه : پوهنتون وایي.
پاڼه: ډېرښه، خدای دې یې ژوندی درته لري! زما ورور هم ستا د ورور په شان دی، دنګه ښایسته ځواني لري، کله مې چې ولید، زړه مې پر خوږ شو، هغه هم په پوهنتون کې دی.
زرمینې په موسکا کې ورته وویل: ډېره ښه ده، خورې! دواړه نیك بختته یوو، چې دا شان وروڼه لرو.
پاڼه: دغه ورور ته مو واده کړی دی ؟
زرمینه : نه تر څو یې، چې پوهنتون نه وي خلاص، تر هغې واده نه کوي.
پاڼه: ښه ده، کنه!، چې تحصیل وکړي.
زرمینه : هو خورې، نن سبا چې څوك نالوستی وي هېڅوك ارزښت نه ورکوي، پاڼه : زه هم په یوولسم ټولګي کې درس وایم.
زرمینه موسکۍ شوه او ورته ویې ویل: دا خو دې مخی راوړ.
پاڼه: نه خورې! دروغ نه دي، رښتیا وایم.
زرمینې : لږ په لوړ اواز خندا وکړه، بیا یې پاڼې ته ګوته وخوځوله، زه پوهه شوم، چې تاته زما ورور خوند درکړ ههههه.....
د پاڼې رنګ زېړ شو، ویې ویل: نه، نه خورې! قسم که دا خبره وي، هسې زما ورور ته په قواره کې ورته دی، پدې خاطر راباندې ښه ولګیده، چې کور ته ولاړه شم، ضرور به ورور ته وایم، چې کټه مټه ستا په څېرښایسته زړه راښکوونکې قواره مې ولیده.
زرمینه: خورې، خفه نه شې! هسې مې ټوکې درسره وکړې. زه دومره ساده نه یم، چې پر تا غلط شك وکړم، دا ښه خبره ده، چې انسان پر انسان ګران شي.

پاڼه: څنګه کیدای شي، چې، ستا ورور زما د ورور ملګری شي.
زرمینه : ولې نه کیږي، زما ورور ډېر ټولنیز شخص دی. ډېره ښه طبعه لري، له هر چا سره مینه کوي. زه به یې نمبر درکړم، ته یې ورور ته ورکړه. د پاڼې زړه لکه لمر وهلی ګلاب چې خړوب کړې همداسې وغوړیده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرمينې! دا دی ونيسه د ټليفون نمبر يې.
پاڼه: دا دی واخله، زما په ټليفون کې يې وليکه!
ژر ژر يې د پاڼې په ټليفون کې نمبر وواهه.
دا دی، خورې! واخله ټليفون.
پاڼې له زرمينې مننه وکړه.
د پاڼې لپاره د واده شپه همداسې شوه، لکه چې د ژمي په اوږدو شپو کې چې يو رنځور له خپله رنځه کړيږي.

پاڼه: الله خدايه! دا شپه ژر سبا کړې، چې زه سبا ته هغې ځوان ته د خپلې مينې د اظهار په باب ټليفوني پيغام واستوم.
لمر راوختو، پاڼه هم خوشحاله شوه، د واده له کوره د خپلې کورنۍ د غړو سره يو ځای خپل کورته راغله، لا يې بکره له سره نه وه کوزه کړې، کوټې ته ننوته، دستي يې ټليفون راوخيست، پيغام يې وليکه، سلام ښاغليه ! پدې هيله چې د ژوند په ټولو چارو کې بريالی وې، دنګه ښايسته ځواني، د سروې او ښښتر قد او قامت فرانسوی سټايل ځومره درسره خوند کوي، الله دې په ځوانۍ برکت کړه!
په درنښت اغلې ز_ ن
اوکې بټن يې وواهه، پيغام يې واستوه.
څو شيبې وروسته ټنګ، ټنګ، ټنګ پيغام ورسيده.
زلمي سمدستي جيب ته لاس کړ، ټليفون يې راوخېست، کيلي يې خلاصه کړه، پورتنۍ پيغام يې تر پايه ولوست، زړه ته شك ور ولويده، يو ځل يې د جينۍ ګمان پرې وکړ. او بيا يې له ځان سره وويل: کوم ټولګيوال به مې وي، هسې راباندې ملنډې وهي. زلمی همداسې روان شو، پيغام يې مهم ونه باله. د پاڼې په زړه او دماغ کې د زلمي ځواني همداسې تاويږي راتاويږي، ورو له ځان سره لکه مګس وځنيږي، شونډې وخوځوي، هغه پخوانۍ جمله تکرار کړي، ماشاالله دنګه ښايسته ځواني، دا قد او قامت او فرانسوی سټايل، ځومره درسره خوند کوي! د پاڼې په زړه کې د مينې سپرغۍ ورو ورو په ځليدو راتلې، له ځان سره يې فکر وکړ، کيدای

(c) ketabton.com: The Digital Library

شي، پيغام نه وي، ورته رسيدلی، ځکه ځواب يې رانه کړ، دا ځل يې په شاعرانه مينه خوارۍ ژبه ورته وليکل:

زړه د يو چــــــا سره تــــړم ورته پيغـام ليکمه
ګوندې ادا يې کړي يو ځوان ته چې سلام ليکمه
کـــــه يې د ميــــنې په تـار زړه را سره وتړلو
نو بيا پرې ويارم په ورغــــوي به يې نام ليکمه

*** *** ***

اوکې بټن يې کېکاږلو پيغام يې واستوه.
ځوشېبې وروسته ټنګ ، ټنګ ، ټنګ پيغام ورسيده.
زلمي سمدستي کتاب بند کړ، ټليفون يې راوخېست، پورتني بيتونه يې ولوستل، خوند يې ورکړ، په زړه کې يې شك غزونې وکړې، له ځانه سره يې وويل: ياره، دا مينه ربښتيا نه وي! بيا يې فكر وكړ، څنګه كيداى شي، زه خو هېڅ كومه جينۍ نه پېژنم.
خو زړه نه زړه و، چې پيغام ځواب کړي او کنه، په بې پراو يې د پيغام پاڼه خلاصه کړه او په ځواب کې يې وليکل.

د ستـــا سلام مې کړ ادا په مينه
خداى قبلوي، هره دعـــا په مينه
که د سپيځلي يارۍ نيت ولـــري
نشته پروا که که شي فدا پـه مينه

*** *** ***

اوکې بټن يې کېکاږلو، پيغام يې نا اشنا نمبر ته ولېږه.
ځو شيبې وروسته ټنګ × ټنګ × ټنګ پيغام ورسيده.
پاڼې په بيړه منډه کړه، کوټې ته ننوته، ټليفون يې راوخېست.
پورتني بيتونه يې ولوستل، په شونډو يې موسکا خواره شوه، له ځان سره يې وويل: هر څه چې په پاك زړه او پاك نيت وي، خداى تعالى د هغې انسان سره مرسته كوي، ځو ځلي يې پيغام سر تر پايه ولوست او بيا يې په ځواب كې وليكل :

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ستا ځواني د پورې غره نښتر ته ورتــه ده
زمونږ د کلي شپــه خو روڼ سحر ته ورته ده
بغیر له تا مې ګرانه زنده ګي شوله مشکله
شېبه د بېلتانه د سوځند لمر ته ورته ده
د اوکې بټن یې وواهـــــه پیغام یې ولېږه.

*** *** ***

څو شیبې وروسته ټنګ ټنګ ټنګ پیغام ورسیده.

زلمي ټلیفون راوخېست، پورتني بیتونه یې ولوستل او ډېر خوند یې ورکړ، له ځانه سره یې چورت ووهه او ویې ویل: هسې نه په بله بلا واوړو، زمونږ په سیمه کې خو کومه شاعره جینۍ نشته، په خدای چې زه خو دغې پخې شاعرۍ او په تول پوره له مانا ډکو بیتونو حیران کړم، زلمی پوهنتون ته په لار و، له ځان سره یې وویل:
چې ټولګي ته ورسېږم، د همدغه پیغام ځواب به ورته لیکم.

زلمي ټولګیوالو ته سلام ورواچوه، سمدستي په چوکۍ کې کېناست، ټلیفون یې راوخېست، لاوړاندې یې په لاره کې یو بیت جوړ کړی و،
نو د سر مطلع یې داسې ورته ولیکله:
کــــه زړه درسره وتــــړم په تــــار د یارانې
ضرور به قبلومه زنـــــدانونـــــه زولـــــنې
هېڅوک مې پیدا نه کړ وفادار په دې نړۍ
څوځلې تېر ایستلی په وعـــــــدو د زمانې
د ستا قــامت د سروې زه نښتر یمه د غره
غاښونه د ځـــــلا کوي په شان د دردانې

*** *** ***

په بیړه یې د ټولګیوالو له ویرې د ټلیفون بټن کېکاږله، پیغام یې واستوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

څو شيبې وروسته ټنګ * ټنګ * ټنګ پيغام ورسيد .
د پاڼې زړه لکه د تږي خړوب شوي، ګلاب پاڼه وغوړيده،
ټيليفون يې راوخيست، پيغام يې ولوست.
نو يې له ځانه سره فکر وکړ: ياره پدې شعرونو باندې څه نه کيږي، ترڅو به په کنايو کې ورسره خبرې کوم، بايد په ټيليفون ورسره نېغ په نېغه خبرې وشي، نو هله به مې د زړه براس ووځي، زړه يې په ليتاړو کې ونغاړه، هوډ يې وکړ، چې په ټيليفون کې يې نمبر ډايل کړي، همداسې يې وکړل، څو ثانيې به لا نه وې تېرې شوې، له ځان سره يې فکر وکړ، ښه نو څه به ورسره وايې، بېرته يې په بيړه ټيليفوني اړيکه پرې کړه، هلته د زلمي ټيليفون ته مېسکال ورغی، زلمي سمدستي ټيليفون راوخېست، ګوري، چې هماغه نا اشنا نمبر دی، بېرته يې ټيليفون په جيب کې کېښود او فکر يې وکړ، هسې به اشتهبا شوې وي، که يې له ما سره د خبرو نيت درلودی، ضرور به يې ټيليفون کړی وی.
پاڼې له ځانه سره وويل: راځه دا ځل بيا يو شاعرانه پيغام ورته ولېږه!
خو چې لږ غوندې لوڅ پيغام وي او سپينه خبره پکې شوې وي.
نو داسې يو څو بيتونه يې وليکل :

زه د تا مينه ستـــا ليدل غواړمه
د عشق په لار درسره تلل غـواړمه
ډېرې خبرې په زړګــــي کــې لرم
درته يې مخـا مخ ويــل غواړمه
بس بې له تانه مې بل نه خوښيږي
له تانه ځــان قربانـول غـــواړم

*** *** ***

اوکې بټن يې کېکاږلو، پيغام يې ولېږه.
څو شيبې وروسته ټنګ ، ټنګ، پيغام ورسيده.

زلمي جيب ته لاس کړ، ټيليفون يې راوخېست، پورتنی شعر يې ولوست.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نو یې په زړه کې د مینې سپرغۍ راوټوکیدې، شك یې د یقین په لوري وخوځید.
نو یې دغه بیتونه ولیکل:

مینه ثواب دی، ترې انــــکار ګناه دی
څوك، چې د چا کړي انتظار ګـناه دی
مینــــــه کـــــوم درسره پټـــــــه ګراني
پدې وطن کې یې اظهــــــار ګناه دی

*** *** ***

اوکې بټن یې کېکاږله، پیغام یې واستوه.
څو شېبې وروسته ټنګ.......... پیغام ورسیده.
پاڼه په بېړه کوټې ته ننوته، ټلیفون یې له جیب راوخېست، پیغام یې ولوست، موسکۍ شوه، له ځان سره یې وویل: کار وشو اوس ورته ټلیفون کوم، مخامخ خبرې ورسره کوم، دا ځل یې بسم الله وویل، ځه چې څه خدای وکړل!
د زلمي نمبر یې په ټلیفون کې ډاېل کړ، زنګ ورغی، زلمي جیب ته لاس کړ، ټلیفون یې سترګو ته ونیوه، ګوري، هماغه نا اشنا نمبر دی، زړه نه زړه و، چې خبرې ورسره وکړي او کنه، خو ویې ویل: یاره پدې شعرونو او مسېجونو باندې نور سره سترې شوو. ښه ده، چې خبرې ورسره وکړم، د ټلیفون بټن یې کېکاږلو.
سلام :
زلمی: وعلیکم سلام
پاڼه : ښاغلی، زلمیه ! پدې هیله، چې روغ به وې!
زلمی : شکر دی، زه ښه یم، تاسو څنګه یاست ؟
پاڼه : د الله تعالی مهرباني ده، چې پر مونږ یې وکړه، لږ غوندې موسکۍ شوه.
د زلمي زړه په درازه شو، په واقعیت کې یې ومنله، چې جینۍ ده.
پاڼې بیا ورته وویل: ته ښه یې، زلمیه ژوند دې څنګه دی، له درسونو سره ښه یې؟
زلمی : هو، ښه یوو، بس ژوند دی، تېرېږي.
پاڼه : یاره ډېر ظالم یې؟
زلمی : ولې؟ ولې؟ خدای مې دې نه کړي، ظالم؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاڼه : دا څو میاشتې دې راباندې د مسېجونو له لارې قهر تېر کړ، یو زنګ دې هم راته ونه واهه، چې مخامخ خبرې سره وکړو.
زلمی : نه، ګرانې ظالم مې دې خدای نه کړي، څنګه مې کړی وی، چې دې نا اشنا نمبر سره خبرې وکړم په خدای ماته ډېره مشکله وه.
پاڼه : ماته نه وه، مشکله ما دا دی زړه په لېتاړو کې وتړه، زنګ مې درته وکړ.
زلمی : بس، زه ځان ملامت بولم، تاته دې خدای اجرونه درکړي! ههههه!
پاڼه : زه کولی شم، چې تا ووینم.
زلمی هو ولې نه! خو زه یو څو پوښتنې لرم، هیله ده، ځواب یې کړې!
پاڼه : په دواړو سترګو، مهرباني!
زلمی : زما نمبر دې څنګه پیدا کړی، ته څوك یې او څه نومېږې؟
پاڼه : د تا نمبر مې ستا له خور څخه په واده کې اخېستی، هغه وخت چې ته د هغه دوستانو د واده کور ته راننوتې، ستا په څېره مې سترګې ولګیدې، نو مینه مې درسره پیدا شوه پاڼې ټوله تېره شوې کیسه ورته وکړه او په پای کې یې ورته د کورنۍ پته او د ځان په اړه بشپړ معلومات ورکړل.
زلمی : ښه خوشحاله شوم، زه پوی شوم، یوه ورځ مې خور راته ستا په هکله څه خبره کړې وه، اوس رایاده شوې. خو په هغې وخت کې ما پرې غوږ ونه ګره وه، اوس راته پته ولګیده، خوښ شوم، چې په بشپړه مانا مې وپېژندې، ته چې زمونږ سره مینه کوې، زما زړه هم د کاڼي نه دی، زه هم درسره مینه کوم، سپیڅلې مینه خو ثواب لري.
پاڼه : هو! ګرانه! مینه رښتیا ثواب لري، کیدای شي، چې کله کله زما او ستا ملاقات وشي؟
زلمی : هو! ولې نه، دا خو ډېره واړه خبره ده، نور خدمت راته ښایه!
پاڼه : مننه د اوس لپاره دې په خدای سپارم، زه کورنۍ چارې لرم، بیا به بل وخت خبرې کوو، د خدای په امان!
زلمی : سمه ده، په مخه دې ښه، ښه ورځ ولرې!
زلمي، چې کله ټلیفوني اړیکه پرې کړه، په حیرانتیا کې ودرید، دیوال ته یې ډډه ووهله، نو له ځانه سره یې فکر وکړ، څومره ښکلې جملات یې کارول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

توا سمه له پوهنتون څخه فارغه شوېده، په خدای د ښایسته خبرو اترو یې ډېر خوند راکړ، که څه هم ژبه یې ډېره خواږه وه، څېره به یې څه ډول وي، کاش ژر مو سره لیدلي وای! په همدې چورت کې پاڅیده، د پوهنتون تر دروازې پورې یې د پاڼې ښایسته خبرې په زړه لکه ملغلرې راوریدې، ټولګي ته ننوت، ټولګیوالو ته یې سلام وروا چوه، ګوښه ځان ته کېناست، ځینو ملګرو پرې غږ وکړ.

زلمیه! پدې ټول کال کې مو دومره پرېشانه نه وې لیدلی، لکه همدا نن چې تغیر معلومېږي، رنګ د بیخي اوښتی دی!

زلمي په ځواب کې ورته وویل: زه د معدې تکلیف لرم، کله کله چې مې د معدې تکلیف زیات شي، نو په دماغو مې بوج راشي، نو سر مې بیا درد کوي، نن له هغې څخه پرېشانه یم، نور څه نشته.

یوه ټولګیوال یې ورته وویل: ښه خدای د شفا درکړي! ما ویل، نوره کومه ستونزه نه وي، درته پېښه شوي!

زلمي ورته وویل: له پوښتنې مومننه، خدای (ج) به مي ښه کړي، دعاګانې کوئ!

د زلمي په زړه او دماغ کې د پاڼې د مینې او عشق ژرندې په چورلیدو وې، د نن ورځې په درس باندې هېڅ ونه پوهید، ټوله ورځ یې د پاڼې د نه لیدلې ښکلا تصویرونه په بېلابېلو ډولونو سره د خیالي انځوګر په مرسته جوړول، ډېر یې د لیدلو ارماني و، له ځانه سره به یې وویل: خدایه! کله به مو ملاقات کیږي!

همدغو چورتونو پسې اخېستی و. د پاڼې په ذهن کې هم د زلمي دنګه ښایسته ځواني په څپو وه، د کور په هر دیوال او هرلوښي کې به د زلمۍ ځواني ورته ښکاریده، کله به، چې د کور له چارو فارغه شوه، نو بیا یې زلمي ته ټلیفون کوه او یا به یې د مینې او ښکلا ډك پیغام ورته استوه، د زلمي د عشق سمندر ورو ورو په مستۍ راتلو، د ملاقات لپاره یې ډېر تلوار و.

یوه ورځ همداسې راغله، چې له پاڼې سره یې ښوونځي ته د تلو په وخت کې په داسې مهال کې ولیدل، چې نورې همزولي هم ورسره وې، په تور کمیسونو کې له ورایه داسې ښکاریدې، لکه تورې بلبلې، چې د ګلونو په سیل وتلې وي، پاڼې د نورو نجونو په څېر په مخ تورڅادر راخور کړی و، د زلمي سره د ټلیفون په لیکه وه او د ځان د پېژندګلوۍ په اړه یې معلومات ورکول، کله چې د زلمي خواته نجونې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نږدې شوې، پاڼې لړغونډې څادر له مخ لېرې کړ، زلمي ته یې وویل: همدغه یم، چې په څادرکې نیم کښ درګورم. زلمي ورته وویل:
ومې لیدې، ماشاالله ویاړ پدې ځوانۍ او تورو ګورګورو سترګو، پدې خو دې په خدای د مسلمان لورې زما د زړه ستنې ولړزولې، زلمي ناڅاپه یو سوړ اسویلی وکیښ، بې واکه یې وویل:
خدایه، تا هم عجیبې زورورې ښکلاوې پیدا کړې، چې د انسانانو زړونه د مقناطیس په شان له ځانه سره کاږي.
ټلیفون یې له لاس ولوید اریکه یې پرې شوه، کله یې چې ټلیفون راوخېست، نو د قبلې په لور یې سترګې واړولې، ګوري، چې پاڼه له نورو همزولو سره د کور په لوري راهي ده، خو پاڼه په ټولو کې دنګه او په منظمو قدمونو چابکه د نجونو سرته روانه وه، داسې ښکاریده، لکه د تورو زاڼو د کتار امیره چې وي، زلمی له ځان سره په فکرونو خیالونو کې ډوب روان شو، حالات یې ورځ په ورځ په خرابیدو شول، د عشق سپرغۍ یې په سینه کې د مینې توند باد لاهم بلې کړې، بالاخېره دغو سپرغیو د غم لمبې وکړې، په زړه او وجود کې یې په خواریدو شوې، د پوهنتون له درسونو سره یې علاقه کمه شوه، ډېر وخت یې په غیرحاضرۍ پیل وکړ، د پاڼې سره یې زړه د مینې په تار وتړه، د دوی ترمنځ د عشق او مینې سلسله پسې وغځیده، مخامخ لیده کاته، ټلیفوني خبرو یې دوام پیدا کړ، هره ورځ به یې د پاڼې د دیدن شیبې شمارلې، زلمی د وخت په تېریدو سره د پاڼې په مینه کې دې حد ته ورسید، چې د زړه درد د کراریدو د غمونو او پرېشانیو د کمیدو له امله یې د کلیوالو ځوانانو سره هغه د چا په خبره مازدیګر مهال د چرسو سګرټې په وهلو هم پیل وکړ.
په همدې به یې د پاڼې غم مشعولوه. پاڼه هم د زلمي په غم داسې زبېږه شوه، لکه خزان وهلې د ګل پاڼه. کله کله به یې مور ورته ویل: پاڼې شونډې دې وچې، رنګ دې زبېړ غونډې شو، جینۍ ناروغه یې، که بله څه خبره ده، څه ستونزه درته پېښه شوېده؟ که، چېرې ناروغه وې، پلار ته به د ووایم، چې ډاکټر ته دې بوځي؟ ګني هسې عبس چورتونه مه وهه!
پاڼه : نه مورې! ناروغه نه یم، هسې داسې ښکارم، څه ستونزه نشته، خامخا انسان دی، کله کله یې رنګ تغیر کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نور د پاڼې په زړه کې د عشق او مینې اور په غوړسکو غوړسکو بلیدو، هره شېبه یې د زلمي څېره په ذهن کې په تاویدو وه، پرته له زلمي ورته کور او کلی سور اور ګرځیدلی و. زلمی به وخت نا وخت پوهنتون ته ورتلو، خو د کلیوالو ځوانانو سره یې ناسته پاسته ډېره شوې وه، پدې خاطر چې هغوی سره به یې نېشې او تماشې کولې په همدې به یې غمونه غلتول. زلمی نور په عشق کې د جنون تر سرحده رسیدلی و. کور، کلی او پوهنتون هر څه ورته پردي وو، یواځې یې د پاڼې سره د ژوند هره شیبه تړلې وه. پاڼې هم د ژوند هره شېبه د بېلتانه د ازغو په بستر تېره وله. د پاڼې په زړه او وجود ورځ تربلې د عشق تبه په زیاتیدو شوه، پلار او مور یې پرې شکمن شول، چې د لور یې ورځې تر بلې حالات خرابیږي.

نو مور او پلار به یې ویل: کیدای شي، خپل راتلونکي ته زړه خوري، نو ښه به وي، چې د نمزادۍ غم یې وکړو، همداسې یې وکړل، پرته له دې، چې د پاڼې سره سلا وکړي یوه دوست ته یې واده کړه، کله چې پاڼه په خپله واده توب خبره شوه، بې واکه یې چیغې کړې، خپل مخ یې په دواړو لاسونو وواهه، په زړه یې لا هم د غم لېوانو پنجې ښخې کړې، له ځانه سره یې وویل: دا انصاف دی! دا څه وشول، خدایه دا دې پښتنو بدبختي ده!

هلته زلمی د پاڼې په واده خبر شو، لا یې هم د جنون څپو وجود ولړزاوه.

د پاڼې په زړه د زلمي د عشق او مینې له امله د غم خپسې ناستې وې. زلمی د وخت په تېریدو سره دې حال ته ورسیده، چې د کلیوالو نشه یانو او لاره وهونکو سره یې مخه شوه، پوهنتون ترې پاتې شو.

د پاڼې غم په سر واخېست، په هر ډول ټولنیزو فسادونو کې ښکېل شو. کله کله به یې د پاڼې ځواني سترګو ته ودریده، نو د واده خبره به ورياد شوه، له ځانه سره به یې ویل: هېڅ امکان نلري، چې د پاڼې ډولۍ پورته شي.

هلته به دا کار کیږي، چې په ما تورې خاورې امبارشي، که، چېرې مې ډېره بې وسي شي، نو حتمي به ځان وژنه کوم، زلمی پدې چورتونو کې ډوب او سرګردان ګرځیده، د شپې او ورځې به د وسله والو غلو سره د لویو لارو پرسر ولاړ و او مسافر به یې شوکول. یوه شپه یې په یوه وسله واله غلا کې له ملګرو سره یو ځای دوه مسافر هغه مهال ووژل، چې د پیسو د نه ورکولو له امله یې ورسره شخړه راغله، له

(c) ketabton.com: The Digital Library

پېښې وروسته سمدستي امنيتي ځواکونه سيمې ته ورسيدل. دوی د پېښې سيمه لا نه وه، خوشي کړې، چې د امنيتي ځواکونو تر محاصرې لاندې راغلل. زلمی او نور ملګري يې ونيول شول، په بند کې د څه وخت له تېريدو وروسته زلمي په يوه ورځ دوه مرکوني زېري ترلاسه کړل، يوې خوا پرې د پانې د ډولۍ د پورته کولو غږ وشو او له بلې خوا د بې وزله مسافرو د وژنې په قضيه کې ورته د محکمې له لوري د اعدام سزا واورول شوه. نو زلمي د زندان ديوال ته ډډه ووهله، له ځان سره يې په تت غږ دغه پښتنې لنډۍ زمزمه کړه!

که غم له غمه شرميدلی

په ما به نه راتلی جوړه جوړه غمونه

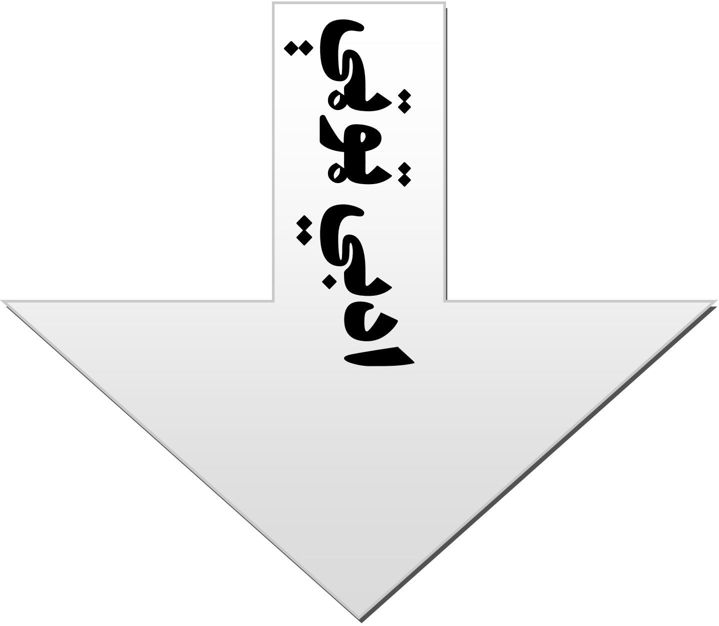

(c) ketabton.com: The Digital Library

د (روحاني) په وير کې

هر مازديګر به چې کله له خپلې دندې څخه کورته راغلم، نو د معمول په څېر به مې غوښتل، چې د باندې په شنه جوس کې چکر وواهم، ترڅولږ مې روح او دماغو ته تسکين پيداشي، ځکه ټوله ورځ پدې اخته وو، چې په دې غم لړلي پېښنه کې ځومره د سر او مال زيانونه او په هغه کې څومره... بس همدا ويرونه دي، مونږ هڅه کوو، چې د خپلې رسنۍ د خپراوي لپاره ريښتوني مؤثق او په توازن ولاړ خبرونه پيدا کړو، دغه ورځ ډېر ناوخت ؤ، ماښام مخ په خوريدو و، تياره غوندې وه، شفق د غرونو په څوکو کې نه ترسترګو کيده، خپله لمنه يې د شپې له شره ټوله کړې وه، خو بيا مې هم د عادت له مخې تلوسه وه، چې له کوره ژر ووځم، د کورڅخه د وتلو پرمهال مې له جيب څخه راډيولرونکی ټليفون راوخېست، غوږګۍ مې ورواچوله، بې بې سي راډيو مې ونيوله، اورم، چې خپلواك ساپي په ژړغوني اواز سره دا خبرپيل کړ:

(بې بې سي په ډېرې خواشينۍ سره د خپل خبريال عبدالصمد روحاني د وژنې خبرخپره وي، چې ... په دې وخت کې عجيبه حالت راباندې راغی او ټليفون مې له لاس ولويد، يو سوړاسوېلی مې له خولې وکېښ، له ځان سره لکه ملنګ ليونی ودريدم اوفکر مې وکړ، ظالمانو داسې څوك کوي !؟ اخېر دغه ځوانيمرګ څه کړي وو. يوازې مو پدې ووژه، چې له حقيقتونو يې پرده پورته کوله اويا يې د کړيدلي ولس غږ تر نړۍ رسوه، تاسو زما خبره واورئ ! که په دې مو وژلی وي، چې حقيقت بايد روښانه نه شي په ياد ولرئ، چې ستاسو بدې کړنې به ټولې نړۍ ته روښانه کيږي او د روحاني روحانيت به لا نورې غزونې وکړي. د حقيقتونو او واقعيتونو د بربنډولو لړۍ به دوام پيدا کړي.

او تاسې د عظيم جنايت سرته رسوونکي به د نړۍ د هر وګړي په وړاندې شرخوټوونکي، بشر وژونکي او رټلي څيرې وپېژندل شئ.

او بيا به مو د خدای (ج) د ځمکې پرمخ د استوګنې ځای نه وي او ټوله بشري ټولنه به ستاسو د ورکيدو او له منځه وړو هڅې پيل کړي. ځکه تاسو د حقيقت او انسانيت دښمنان ياست.

(c) ketabton.com: The Digital Library

راځئ، د وينو پرځای خولې توی کړو

پورتنی عنوان د يوه سپين روبي د خولې خبره ده، چې په يوه پراخه ناسته کې يې د سيمې خلکو ته د خپلې وينا پرمهال کړې وه، هغه مهال چې ما دا خبره واوريده، پرما يې ډېره ژوره اغېزه وکړه او د فکر په ټال پورې تړلو تنابونو ته مې ماشومانه لاسونه ورواچول او زنګيدل مې پيل کړل، زما د عمر سره سم د همزولي جنګ بېلابېلې صحنې مې سترګو ته ودريدې.
د خپل هېواد په کنډکپرو مې زړه وسوزيده، خپل مظلوم ولس ته مې په سترګو کې غټې غټې رڼې اوښکې په څپو شوې او د ګريوانه په لوري لکه سپين ورکي په ټوپونو شوې.
هماغه شېبه د پياوړي شاعر پيرمحمد (کاروان) د غزل دغه بيت راياد شو:
د غم لېوانو مې د زړه په ورشو بريد کړی دی
د اوښــکو وري د ښو شپول ته په تريکو راځي
کله مې چې دغه بيت له ځانه سره په ډېره تته توګه د شونډو په سرونو زمزمه کوه، په فکر کې مې ګڼ شمېر د وير او ماتم انځورونه يو په بل پسې لکه د تلويزيون په پرده تېريدل، زه له خپله ځانه وتی وم، د خپل وجود يوغړی مې هم په اختيارکې نه ؤ، څو لسيزې شاته ولاړم، د خپل همزولي جنګ د زوکړې ورځ مې رایاده کړه، بالاخېره خپلې خاورې او ولس ته لاس په دعا شوم: (خدای (ج) دې نور مونږ د جنګ له تورې او وژونکې بلا خلاص کړي! خدایه ! ته د جنګ لړۍ هغه چاته وروغځوې، چې پرمونږ يې لورولې ده.
له دعا وروسته مې د عقل او شعور پرهغو خاوندانو غږ وکړ، چې دا مهال يې لاهم د وژونکي او تورمخي جنګ لمنه نيولې، غواړي، چې خپل غولی په بارودو، مردکيو لا نورهم ويجاړکړي، غواړي، چې خپل سکه ورونه ووژني، غواړي، چې خپل بچيان يتيمان کړي، غواړي، چې خپله خور بوره اومور کونډه کړي. دوی ته مې د هغه سپين روبي خبره د فکرکولو په بهير کې ورمخې ته کړه، ورته ومې ويل:
(راځئ، نور د وينو پرځای خولې توی کړو!). ځکه د وينې تويېدل له وير او بربادیو پرته مونږ ته نورڅه نه راکوي، د خولو تويول مونږ او تاسو ته نيکمرغي اوهوساينه رابښي، راځئ، نور توبه کړو! د ښه ژوند د تېريدو لپاره يوه نوې لاره غوره کړو، کومه، چې د سولې، ورورۍ او تلپاتې خوښۍ سبب کيږي. په دې خاوره او ولس زړه وسوزو، د مينې او خواخوږۍ په دستمالونو د يتيمانو اوښکې ورپاکې کړو، د خپل هېواد وران بنسټونه ورغوو او په پرهر او ژوبلو زوړونو د ټکور پټۍ ولګوو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اختریزه ډالۍ

هغې سره په لاس کې یو شین غوندې ټوکر و. په ګړندیو ګامونو روان و. ناڅاپه په لاره کې ورباندې د ګاونډې زوی پېښ شو، له روغبړ وروسته یې ترې وپوښتل: ګرانه! څنګه داسې ساه نیولی او چابك روان یې، خیر خوبه وي؟ تورجان ورته وویل:

هو خیرت دی، هغې پورې خړې دښتې ته ځم، هلته څه کارلرم. ایمل ورته وویل: عجیب سړی یې، دا د اختر شپې او ورځې وګوره، زمونږ او ستا په څېر ماشومان د ځان او نورو ملګرو او د کورنۍ د غړو لپاره بېلا بېلې تحفې او توکي اخلي، تا یوازې شین ټوکر په لاس کې اخیستی، د خړې دښتې په لور روان یې، تورجان چې کله دا خبرې واوریدې، څو شیبې یې د ده د خبرو په غبرګون کې د ده په ټټر کې سترګې خښې کړې او وروسته یې یو سوړ اسویلی وکیښ، ایمل ته یې سترګې ور پورته کړې او ورته ویې ویل:

اوس به رښتیا درته ووایم، مور مې په ښارکې هګۍ پلورلې وې او هغه څو روپۍ یې چې د تورکتان ټیکري په پیڅکه پورې تړلې وې، ماته یې راکړې او راته ویې ویل: زویه ! دغه پیسې واخله، په ښار کې یو متر شین رنګه غوندې ټوکر پرې واخله، همداسې مې وکړل، کله مې چې کورته راوړ، مور مې تیار په ستن کې تار اچولی و او په چاودو ګوتو کې یې ستن ونېوله او له لږ ځنډ وروسته یې ترې جنډا جوړه کړه او راته ویې ویل:

چې دا اختریزه ډالۍ به د خپل پلار قبر ته یوسې او پر لکړه به یې ور وتومبې اوس دا دی، د خپل پلار د قبر په لوري ځم، پر مزار یې د ولاړو لکړو څخه زړې څیرې ویرې لېتاړې لېرې کوم او پرځای یې دغه نوې جنډا ورتومبم، ځکه د اختر په شپه او ورځ کې زما په څېر ډېر ماشومان د تېرو څو لسیزو راهیسې ترننه پورې په هر وړوکي او لوی اختر کې د خپلو پلرونو پرنویو قبرونو باندې پرلکړو جنډې ورتومبي.

خو زه نه پوهېږم، ترکومه به د ویر، ماتم او د وژنې دغه سلسله روانه وي او ترڅو پورې به زمونږ همزولې ماشومان په اخترونو کې د خپلو پلرونو قبرونو ته اختریزې ډالۍ ور وړي.

ایمل له دې خبرو سره په سترګو کې رڼې اوښکې په څپو شوې، همداسې ترې روان شو.

تورجان هم د خپل پلار د قبر په لوري ګړندي ګامونه واخېستل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرګرې سترګې

ته هم عجیبه ښکلا یې، کله له غوسې څخه تکه سره شې او کله بیا کټ کټ په خندا شې، ستا فطرت بل شان دی. له نورو فطرتونو سره بالا ډېر فرق لري، ته د لوړ ذوق څښتنه یې، تاته په دې ماحول کې هره ښکلا د خپل غرور له وجې بدرنګه ښکاري، تا په هیڅا سترګې نه خواږېږي، تا ډېر زوړونه لیلام کړل او ځینې دې د خپل مغرور حسن د تعظیم او اطاعت په خاطر دومره سخت وتراشل، چې د ویښته په څېر دې نري کړل او د عمر تر وروستۍ شیبې پورې به ستا په پلوۍ ولاړ وي. اوس ته ووایه! اې سترې او نازولې ښکلا! زما د زړه غمې دې په خپلو زرګرو سترګو غلا کړې او غواړې، چې د نورو زړونو په څېر زما زړه هم وتراشې او د تل لپاره یې د ځان غلام کړې.

زه د خپل غلا شوي زړه په موندلو پسې په دې ویړ او لوی بیابان کې سر یم او هڅه کوم، چې پیدا یې کړم، ته د مهربانۍ له مخې راته په لمرینو وړانګو هغه لاره په غشو ووله، چې ستا تر دار درغلې ده. ته زما دا ویرلړلی حالت نه وینې؟

لکه د خزان ترخو سیلیو ځپلی بلبل چې پر ستونې یې د غم خپسه ناسته وي او پټ په سینه کې د ګلو سندرې بولي؛ خو ګوره له دغې حالت څخه به ضرور وځم. وخت به راشي، بیا به د سندرمار بلبل په څېر په خواږه ژبه ویاند شم، د درد او له حکمته ډکه ژبه خدای راکړې، بیا به وکولای شم، چې ستا له ناکردو نه ټوله زمانه خبره کړم، خو چې پام دې وي لړه پښنه نیولې شه! دا د حکمته ډك شعر واوره!

زما د زړه غمی، دې غلا کړ، په دا دوو سترګو زرګرو
هسې نه چې یې وپـــلورې، د چـــړو په ســـــوداګرو
ستا د غـــم ړلۍ وریږي، پانې توی شوې د ګورګورو
زه به زړه ټکـــورومه، په ټپـــو او په سنـــــــدرو
لړ د شـــوندو خیرات ورکـــړه، خیـر شي په مـــسافرو

(c) ketabton.com: The Digital Library

انځوريزې نښې

ژوند تېريدونکی دی، ډېر ارمانجن زوړونه د خاورو تل ته ولويدل، په ډېرو سپيڅلو ارمانونو خاورې دلۍ شوې، زه چې کله سهار وختي د خپل معبود عبادت کوم، زمونږ د کلي ترخنګ په هديره کې پرقبرونو ولاړو لکړو ته مې ډير ځلې ورپام وي، سپين او سره ټوکران په ويرجنو اوښکو لړلي دستمالونه پاسنی شمال ورو ورو رپوي. خو په ځينو لکړو پورې ټومبلي ټوکران او هغه زرين ګلدار دستمالونه چې پرهر وژلو معشوقو د خپلو ميينو د قبرونو پرلکړو ټومبلي، د باد او باران له امله څيرې او لېتاړې لېتاړې ښکاري. زما په اند په دغو قبرونو به هرو مرو څو لسيزې اوښتې وي.

زه د خپل خيال پلوه په درشل کې، د پورتني نظر ليد څخه په الهام اخيستنې سره هره ورځ د بېلابېلو تصويرونو شاهد وم، فکرکوم، چې يو وخت به مونږهم دغې حالت ته ورسيږو. په دې تنګه نړۍ کې به د تل لپاره دمه جوړه کړو. خو يوه خبره چې ما ډېر زوروي، هغه دا ده، زما د زوکړې سره سم يو بريالي انځورګر په خپلو مهينو ګوتو زما د زړه په مخامخ ديوال په لوړ هنر سره يو ښکلی حيرانوونکی انځور کښلی، چې تل يې ماته په ژوند کې مينه، حوصله ډاډګېرنه او داسې څه راکړي، چې زما د ژوند د خوشحالۍ سبب شوي. هو! زه په دې نه ويرېږم، چې زما د وجود هر غړی به خاورې شي، وېره او د زړه درد په دې راسره مل دی، چې هغه زما همزولی انځور به هم وران شي. زه د ژوند په هر وزګار پړاو کې هره شېبه د محبوب لپاره په سجده يم او د ده مينه مې په رګ رګ کې د وينې په شان په څپو ده.

زه له محبوب سره خپله اسلامي، انساني خواخوږي څرګنده وم او ژمنه کوم، چې ترخپله وسه پورې به انځوريزې نښې د هغې راتلونکي ورځې پورې وساتم، چې خلك ورته سخته ويروونکې ورځ وايي،خو زه نه پوهيږم، چې زما محبوب به خپل سپيڅلی مسوليت ادا کړي!؟ زما د قبر په ولاړو لکړو به ګلدار دستمالونه، رنګين ټوکران ځوړند کړي !؟ دا هغه پوښتنې دي، چې يوائې يوائې دی ورته ځواب ويلی شي او بس.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(لته!!!)

ته د مدنیت په مانا نه پوهیږې، ته په یوه داسې ویرونکي محل کې اوسیږې، چې هلته ډېر کم انسانان د مجبورۍ ورځې استوګنه کوي. تاته ژوند ارزښت نه لري. کاش، ته د خوارۍ ژوندانه له بېلابېلو نعمتونو خبر او په ارزښتونو یې په سمه توګه پوهیدلی وای!

کاش! تا زما سره د یو څو شیبو پورې د مینې او انساني خواخوږۍ په تېغرناسته کړې وای! ترڅو ما درته د مینې ورورۍ او د متمدن ژوند اړخونه روښانه کړي وای! تاته مې د زړه سره ترلې څو هغه سندریزې ټپې زمزمه کړې وای، چې دا مهال پرې پښتنی تاریخ ځلیدونکی ښکاري او پښتانه زلمي ترې د سنګرونو په ګرمولو کې کار اخلي او پېغلې ترې د شجاعت او اتلوالۍ زده کړه کوي.

ته د خپل ټاټوبي د هغه ویاړمنو مانوي هستیو عبرت واخله، چې دا مهال د نړۍ مشهور نوابع اوکارپوهان د دوی فکري اوعقلي تخلیق څخه استفاده کوي. ته که هر څو پدې خور شوي تورتم کې اوسېږې، بې لدې چې د جهالت نړۍ به پر تا اباده وي، نورهېڅ ګټه پرته له شره چا ته نه شي رسولی.

خو زه تاته یوه وروستۍ مشوره درکوم، هغه خبرې او فکر له مغزو لرې کړه، کوم چې د ټولې نړۍ انسانانو ته ترې شر رسیږي او د بدبختیو په سیند لاهو کیږي، ته د یو ه نوي فکر او نوي لارې په لټه کې شه، د خپلو پلرونو او نیکونو تګ لوری تعقیب کړه. ترڅو موجوده نړۍ تاته د سوال او همکارۍ لاس دراوږد کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماشومتوب

هره شپه به چې پر کټ څملاستم، سترګې به مې پټې کړې، غوښتل به مې، چې ویده شم، خو که هرڅو به په کټ کې لټ په لټ واوښتم، بیا هم خوب نه راته، سترګې به مې کله پټولې او کله به مې غړولې، ځکه چې خوب رانه لکه یاغي اس له قبضې وتی و، کله به مې چې هیله نبله شوه، نو شینکي اسمان ته به مې ځیر ځیر وکتل، سپوږمۍ به مې په سر ولاړ وه، سپین ستوري به ترې چاپېره وو، بس په همدې ننداره کې مشغول وم، سپوږمۍ خپله وړانګینه موسکا د نوي پېغلتوب په جامه کې د ستورو په زرینو لمنو شیندله، بیابه مې چې ستورو ته وکتل، هغوی هم د خوړلن لطافت سره سم په خپله مهینه جلوه پېغله سپوږمۍ لمانځله، ځکه چې دوی پرسپوږمۍ میین وو. خو داسې میین، چې ترخپله وسه پورې یې د خپلې سپیڅلې مینې سپیناوی دومره په لوړه کچه کوه، چې توا د سپوږمۍ په لمن اورلګیدلی دی. له نازه ډکه نڅا یې کوله، په مسلسله توګه یو په بل پسې روان وو، سپوږمۍ کټه مټه زموږ د کلي د ناوې په څیر چې په مستانه پېغلتوب کې له ډیرغرور نه غریو نیولې ناسته وي، پېغلې او پېغلوټې ترې چاپېره اتڼ کوي او لپې لپې پرې د شکرانې خواږه اچوي، دا دي د ماشومتوب تېرې خاطرې مې په زړه کې په پرلاپسې ډول د ویر ساندې زیږوي. خو افسوس اوس ما د ژوند یو بل پړاو پیل کړی دی. که هرڅو ګوډیانې لوبوم او د شګو کوټې جوړوم، که د شنه اسمان پېغله سپوږمۍ ناوې بولم، که ستوري راته هرڅو د نورڅښې غورځوي، خو د کلي ماشومان مې خپل همزولی نه بولي، په خپل کتار کې مې نه پریږدي او په لوبو کې د ګډون حق نه راکوي. خو ارمان ارمان دی، چې بېرته په طبیعي ډول یو ځل بیا ماشوم شوی وای.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نورشاه نوراني پېژندګلوي

ښاغلی نورشاه نوراني د خوست ولایت د اسمعیل خېلو او مندوزيو ولسوالۍ د حیدرخېلو د قوم د ترخېلو په کلي کې د مرحوم خدای ښبلي زاهدشاه په درانه او دیندار کورنۍ کې په ۱۳۵۷هـ ل کال کې نړۍ ته سترګې پرانېستې، نوراني لومړنۍ زده کړې د ګاونډي هیواد پاکستان د میرانشاه په تبۍ کېمپ کې د مهاجرینو نړیوالې کمېشنرۍ په ښوونځي کې ترسره کړې له هغې وروسته یې منځنۍ زده کړې د میرانشاه د ډنډو په سیمه کې په الفتح لیسې کې ترسره کړې. په هېواد کې د مجاهدینو د اسلامي انقلاب له بریالیتوب وروسته په ۱۳۷۲ هـ ل کې خپل ټاټوبي ته راستون شو. د کورنیو بوختیاوو او د خوارۍ او مزدورۍ له امله یې د زده کړو بهیر یو څه ټاکنی شو. له څه مودې وروسته یې د حیدرخېلو محمد صدیق روهي ښوونځۍ ولوست او د دوولسم ټولګي څخه په ۱۳۸۲ کال کې بریالی شو. د ژورنالېستیکو او فرهنګي بوختیاوو ترڅنګ یې هڅه کوله، چې لاهم لوړو زده کړو ته لاره بیا مومي، هغه چې په ۱۳۸۵کال کې د عبدالله خان تڼي عالی دارالمعلمین په ادبیاتو پوهنځي کې شامل او په ۱۳۸۸ کال کې په ښه درجه ترې بریالی شو. ښاغلي نوراني لا هم د خپل نیمګړي ارمان د بشپړېدو په حال کې و، چې په ۱۳۹۲ کال کې یې د شیخ زاید پوهنتون د پښتو ادبیاتو د شپې پوهنځی ته ازموینه ورکړه، چې په ۱۳۹۵ کال کې ترې فارغ شو.

ښاغلي نوراني د کمپیوټر او انګلیسی په برخه کې هم لنډمهالي کورسونه لوستي . او د دې ترڅنګ یې د ژورنالېزم په برخه کې اوږدمهالي او لنډمهالي روزنیز کورسونه لوستلي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نوراني هنري، ادبي ژوند او هڅې

ښاغلي نوراني د هجرت په دیار کې له شعرلوستولو سره مینه لرله، کله کله به یې د سهار له مخې په ښوونځي کې له خپلو ټولګیوالو سره یو ځای په اسمبلۍ کې ترانې زمزمه کولې له ماشومتوب یې د شعر ویلو سره مینه لرله. په هېواد کې د مجاهدینو د اسلامي انقلاب له بریالیتوب وروسته له خپلې کورنۍ سره یو ځای خپل پلارني ټاټوبي ته راستون شو.

دا مهال چې یو څه زلمکی غوندې شو، نو د شعرونو په لیکلو او لوستلو یې پیل وکړ، د خوست د بېلا بېلو سیمو تنکیو ځوانانو شاعرانو سره یې پیژندګلوي پیدا شوه وخت ناوخت به یې د شاعرانو ملګرو سره ادبي بنډارونه جوړول، نو په ۱۳۷۶ کال کې د دوی شاعران ملګري پدې وتوانیدل، چې د استقلال ادبي ټولنې په نوم یو ادبي نهاد رامنځ ته کړي، ښاغلی نوراني د دغه ټولنې د موسسینو له ډلې شمیرل کیږي.

دا مهال د ښاغلي نوراني فعالیتونه ورځ تر بلې مخ په ډیریدو و په سیمه او هیواد کې یې په بېلا بېلو ادبي غونډو او محفلونو کې برخه اخیستي، لیکنې او شعرونه یې د کوزې پښتونخواه پیښور، مرکز کابل او نورو ولایتونو کې د خپریدونکو ورځپاڼو او مجلو څخه نشریدل، چې د بېلګې توګه په هېواد، انیس، شریعت، سهار او وحدت ورځپاڼې، سپوږمی، هیله، تعاون، وطن، کندهار او ښکلا مجلې یادولی شو.

نوراني په خوست کې د هیلې مجلې استازی او د خوست مجلې سره راپورټر په توګه کار کوه، د ادبي بنډارونو او ناستو پاستو او مطالعې سره د نوراني شعر په تخنیکي او معنوي لحاظ ورځې تر بلې د ښومره والي او څرنګوالي له پلوه مخ په ښه کیدو و، داسې وخت را ورسیده، چې نوراني د ښه شعر د لیکلو له امله په خوست کې د ځوان سرلاري شاعر په توګه شهرت ترلاسه کړ، هغه مهال استاد محمد اسماعیل یون، استاد عبدالغفور لیوال، استاد لال پاچا ازمون او استاد امیرجان احمدزي د ده پر شعریت په رسنیو او مجلو کې لیکنې او ویناوې خپرې کړې، دی یې د خوست ځوان فرهنګي کهول د سرلاري شاعر په توګه معرفي کړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښاغلي نوراني ۱۳۷۷ کال په اوړدو کې د استقلال ادبي ټولنې مرستيال وټاکل شو. د نورو ملګرو سره يې يو ځای هڅه وکړه، چې د خوستيو ځوانو شاعرانو ګډه شعري ټولګه چاپ کړي، نو يې د (د سندرو اربکي) په نوم ګډه شعري ټولګه د چاپ په ګاڼه وپسلله، له هغې وروسته د (خوستيو ځيو نارې دي) په نوم ګډ شعري جونګ هم چاپ شو.

هغه مهال د ښاغلي نوراني شعرونو په لره او بره پښتونخواه کې زيات شهرت ترلاسه کړ. په هره ادبي ناسته محفل کې به د شعر ويلو پرمهال د خلکو له زيات تشويق او ولولو سره مخ کيدلو د ده د شعر مهمه ځانګړنه دا ده، چې نوراني شعر په ساده او روان انداز کې ليکي، خو نوي کليوالي تصويرونه او اصطلاح ګانې پکې زياتې کاروي. همدا دليل دی.، چې شعرونه يې له نوښته ډك دي او زيات مينه وال لري. په شعر کې يې مينه ارمان عاطفه او ټولنيز دردونه خوندي دي. د ټولنې ټولو ناخوالو او ستونزو ته يې اشاره کړېده.

د نوراني د شعرونو شمېر ۳۰۰۰ زرو ته رسيږي په ۱۳۷۲ کال کې يې د شعرونو، لنډوکيسو، ادبي ټوټو، ادبي ليکنو او د زلميو شاعرانو پرکتابونو د سريزو په ليکلو پيل کړی. په ۱۳۸۸ هجري لمريز کال کې يې (تا خو ويل، چې زه به نښه درکړم) تردې نامه لاندې يوه شعري ټولګه حيدرخېل ادبي بهير ۱۵۰۰ټوکو په شمير خپره کړېده. نوراني دا مهال دوه ناچاپ شوي اثار لري، چې له (له بېله تر سياسته)، د شعرونو نا چاپ ټولګه او دريم يې هم همدغه اثر(په لپه کې سپرغۍ) چې اوس مو په لاس کې دی. د نوراني د شعرونو د ليکلو ترڅنګ يو شمير ادبي ټوټې، لنډې کيسې، سياسي او ټولنيزې ليکنې په چاپي رسنيو کې هم خپرې شوېدي. د نوراني چاپ شوی کتاب د خوست ښار په کتاب پلورنځيو کې نه موندل کيږي. مينه وال يې لاهم هيله لري، چې د بيا ځل لپاره چاپ شي او د دوی ترګوتو ور ورسيږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نوراني ژورنالېستيک ژوند او کړنې

د طالبانو د واکمنۍ د راپرځيدو وروسته نوراني د يوې خپلواکې مجلې [سمون] په نوم مرستيال شو. په ۱۳۸۱ کال کې د خوست ولايت په اطلاعاتو او فرهنګ رياست کې د باختر اژانس مديريت اړوند په خدمتي ډول د خبريال په توګه په فعاليت پيل وکړ. په ۱۳۸۳ کال کې يې د خوست مجلې د مرستيال په توګه رسمي دنده واخېسته، چې د مجلې پر چارو سربېره به يې د باختر اژانس مسول په صفت هم دنده ترسره کوله، له دوه کلن څنډ وروسته يې د باختراژانس په پوست کې رسمي منظوري واخېسته او پدې موقعه يې د افغانستان ملي راډيو تلويزيون سره هم له خوست څخه د خبريال او د خپلواکې اوونيزې (سباوون زيري) په نوم د هغې سره د مهتمم په توګه دندې پرمخ وړې، په ۱۳۸۴ هجري لمريز کال کې خوست تلويزيون تازه په نشراتو پيل وکړ، ښاغلي نوراني د خپلې وړتيا او ځيرکتيا له مخې خوست تلويزيون ته د کارکولو لپاره ورمعرفي شو، چې درې کاله د خبري څانګې مشري يې په غاړه واخيسته، له هغې وروسته په تلويزيون کې د ادبي اوسياسي خپرونو مسول شو د۱۳۹۱ کال پورې يې د خبري سروېس وياند، خبريال او پروډيوسر په توګه دندې پرمخ وړې دي. ښاغلي نوراني د ځواني انرژۍ او وړتيا له مخې د يادو دندو ترڅنګ په ۱۳۸۶ کال کې د چين نړيوال خبري اژانس شينهوا په ۱۳۸۷ کال کې د الجزيزې تلويزيون د انګليسي څانګې سره د جنوب ختيځو ولايتونو لپاره د خبريال په توګه دندې ترسره کړيدي.، چې څلور کاله يې يادې دندې پرمخ وړې دي. همداراز يې د اروپايي فوټو ايجنسۍ سره د فوټوګرافر او د تمدن تلويزيون سره د خبريال په توګه د جنوب ختيځو ولايتونو څخه د رپوټ ورکولو په برخه کې د خبريال په توګه دوامداره همکاري کړېده، ښاغلي نوراني نه يوازې د يو ښه خبريال په توګه نيك شهرت ترلاسه کړی، بلکې دی د ښه غږ او خواږې حنجرې څښتن دی. د ژبې له پلوه ښه فصاحت او بلا غت لري، له همدې امله يې خوست ولايت ته دوه ځلې د پخواني ولسمشرحامد کرزي راتګ، د وزيرانو او بهرنيو سفيرانو د راتلو په وياړ جوړ شوو مراسمو، سترو قومي او سياسي غونډو د لويو پروژو د پرانيستې د مراسمو د وياندويي چارې پرمخ وړې دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوراني د ژورنالېزم په ډګر کې په خپله ښه عکاس او کمره مین پاتې شوی، له اکثرو پېښنو او غونډو يې په خپله عکاسي کړې او بيا د رپوټ په بڼه له تلويزيونونو خپرې کړې دي. نوراني د ښه شعر ليکنې په څير د رپوټ په ليکلو کې هم ځانګړې مهارت لري، اکثر پيچلي او د نويو موضوعاتو څخه به نوراني رپوټونه جوړول.

نوراني د حقيقي ژورنالېزم د ترسره کيدو او د خپل اصلي مسوليت د اداکولو په خاطر د اکثرو پېښنو او مراسمو څخه د خبري پوښښ لپاره د خلکو د ژوند د څرنګوالي او ستونزو د معلومولو په خاطر د خوست ولايت اړوند لرې پرتو ولسواليو، ګاونډيو ولايتونو ته د پروګرامونو د جوړيدو په خاطر سفرونه کړي او د خلکو غوښتنې او ستونزې يې د ځانګړو پروګرامونو او رپوټونو له لارې خپرې کړې دي. خلکو او چارواکو ته يې حقيقي معلومات رسولي دي.

نوراني په خوست تلويزيون کې د [زرغون ټال] په نوم ادبي خپرونه درې کاله پرمخ وړې ده، چې پدې خپرونه کې به د خوستيو شاعرانو سره مرکې د نوموتو شاعرانو په ژوند د ادبي خوځښتونو او نوښتونو همداشان د ادبي ژانرونو په اړه بحث کيدو. دغې خپرونې زرګونه ليدونکي لرل، ځکه نوراني د خپلې ادبي تجربي او وړتيا له مخې د خپرونې څولۍ په ښايسته توکو رنګينه وله، د همدې خپرونې له لارې نوراني نه يوازې رسنيز مسوليت سرته رسولی، بلکې د پښتو ادب د چوپړ لپاره يې هم زيار ايستلی دی.

په خوست تلويزيون کې د سياسي خپرونې: پدې پروګرام کې به قومي مشران، سياسي شنونکي ميلمه کيدل او د سيمې هېواد په روانو سياسي کشمکشونو او امنيت، بيارغونه، سوله او پرمختګ باندې به يې تماس نيولو. دغه ګردي سياسي ميزونه به اکثر په تودو موضوعاتو څرخيدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ښاغلي نوراني سیاسي ژوند، کار او خدمت

ښاغلی نوراني د نیک شهرت او په ټولنه کې د خاص محبوبیت له مخې ملګرو او دوستانو اړ کړ، چې په هېواد کې د را روانو ټاکنو به بهیر کې د ولایتي شورا له لپاره ځان نوماند کړي، هغه و، چې په ۱۳۹۳ کال کې د ولسونو د پراخې همکارۍ په ترڅ کې د ولایتي شورا چوکۍ ته بریالی شو.
د رسمي دندې د پیل راهیسې د خوستوالو لپاره په خدمت بوخت دی.
د وکالت په جریان کې یې د هر خوستوال ورور ستونزې ته رسیده ګي په ډېره ساړه سینه یې د دوی غوښتنې او نظریات اوریدلي او د هغې د حل لپاره یې مناسبې لارې پیدا کړېدي.
د خوست ولایت په کچه په هرډول پرمختیایي او رغنیزو پلانونو او پروګرامونو کې یې د فعال وکیل په توګه ونډه اخیستې ده.
د خوست د بهبود لپاره یې د پرمختیایي پروژو د منظورۍ په خاطر د ولایتي شورا په چوکاټ د نورو وکیلانو صاحبانو سره په ګډو غونډو او تصویبونو کې برخه اخیستې ده او مرکز کابل ته یې په لیکلي بڼه لیږلي دي.
د ځینو بې ګناه او شخصي خصمتونو په اساس د بندیانو په خلاصون کې یې تر خپله وسه منډې ترړې کړې دي.
ښاغلی نوراني ساده او خاکساره انسان دی. ډېرموټر، ساتونکي او دبدبه یې نه خوښیږي، په خوست ښار کې په یو ساده یو پوړیز کور کې ژوند کوي.
د خلکو سره یې ناسته ولاړه، د یو عادي کلیوال په توګه کړې.
د هر موکېل سره په ورین تندې روغبړ او ستونزې ته یې رسیده ګي کړې، د دوی هرې ټلیفوني اړیکې ته یې ځواب ویلی او هرې ادارې ته ورسره د ستونزو د هوارې لپاره تللی دی.
بې ځایه ژمنې او وعدې نه کوي، څه یې، چې په وس کې وي، خپل وس نه سپموي.
همداشان د ده وطني او ملي مینه زیاته د ستاینې او منلو وړ ده. د خلکو د ښیرازۍ او د سیمې د ابادۍ لپاره شپه ورځ هڅې او تلاشونه کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دی د خلکو لپاره د خدمت کولو او د دوی ستونزو د هوارولو سخت لیوال دی. شپه او ورځ تلاش کوي، چې د خوستیو ولسونو ستونزو ته د حل لارې ومومي.
نوراني: د خوست په ځینو سیمو کې د یو شمیر پروژو د منظورۍ او تطبیق لپاره بدریغه کوښښونه کړي دي. د بېلګې په توګه یې خلکو ته د څښاك اوبو، استېنادي دیوالونو، ویالو، سربندونو، د زراعتي پروګرامونو په منظورۍ کې خپلې هڅې نه دي سپمولې.
ښاغلي نوراني د معارف په ډګر کې د زده کړې لپاره د ښه چاپیریال، د ودانیو جوړول او د درسي توکو په رسولو کې پوره همکاري کړېده.
همداشان یې د صحت په برخه کې د ځینو کلینیکونو څخه لیدنه کړې او د خلکو ستونزې یې راټولې او اړوندې ادارې سره یې شریکې کړې دي.
ښاغلي نوراني د قومي شخړو او خپلمنځي دښمنیو په حل کې نه ستړي کیدونکي هلې ځلې کړې، چې د تیرو دوونیمو کلونو په لړ کې یې پنځه بېلابېلې دښمنۍ، چې طرفینو پکې د خپلو کورنیو لسګونه غړي له لاسه ورکړي وو. زیاتو کوښښونو او منډو پایله کې په دوستۍ بدلې کړي او د دوی ترمنځ یې د سولې او ورورۍ فضا ایجاد کړې ده.، چې لا یې هم پدې برخه کې هڅې روانې دي.
ښاغلي نوراني د خوستیو ځوانانو لپاره د تعلیم اوکارموندنې په برخه کې هلې ځلې د یادولو دي. ګڼ شمېر بې وزله ځوانانو ته یې ښوونځیو او پوهنتونو ته د تعلیم کولو لپاره د زده کړې زمینه مساعده کړېده.
لسګونو تنو ځوانو کادرونو ته یې د اهلیت پربنسټ به بېلابېلو ادارو کې د دندو موقعې برابره کړېده.
ښاغلی نوراني بېوزله کورنۍ، یتیمان او کونډې هم له یاده نه دي ایستلي، د یوشمېر موسساتو او د ټولنیزو خیریه بنسټونه له لارې یې دوی ته د مرستې زمینه مساعده کړېده.
چې د خوست ټولنیز او مرستندویه بنسټ سره د یو فعال همکار په توګه پاتې شوی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

همداشان یې د خوست په سمسورتیا او چاپیریال ساتنې کې فعاله ونډه اخیستې، هر کال یې په خپل شخصي لګښت او د ځینو ادارو په مرسته په ښوونځیو، جوماتونو او عامه ځایونو کې زرګونه نیالګي کینولي دي.
په خوست ولایت کې د ښه امنیت د تامین، د ولسونو د ارامه ژوند، د ښه والي په برخه کې یې په هر راز پروګرامونو کې ونډه اخیستې، ولسونه یې د امنیت، سولې او بیارغونې په ګټه او اهمیت پوهولي او پدې برخه کې یې د قومي مشرانو او ځوانانو سره ناستې پاستې کړې، ترڅو پدې ولایت کې ډاډمن امنیت تامین او د سولې راوستو لپاره کار وشي.
د خوست ولایت اړوندو ولسوالیو او کلیو ته یې د موکلینو د ستونزو او غوښتنو د اوریدو په خاطر وخت ناوخت سفرونه کړي، د دوی ستونزې او نظریات یې راټول کړي، له اړوندو ادارو سره یې شریك کړې دي.

د خوست ولایت د خلکو د ستونزو په رابطه یې څو ځلي پلازمېنې کابل ته سفرونه کړي، چې د اړوندو وزارتونو وزیرانو او لوړپوړ چارواکو سره یې د خوستوالو اساسي ستونزې او غوښتنې شریکې کړې او د حل په مورد یې ورسره قوي استدلال کړی دی. د دې ترڅنګ یې د سفرونو په لړ کې د ملي او نړیوالو رسنیو سره په ګردیو میزونو او ځانګړو مرکو کې د خوست په اړه اغېزمن معلومات او ستونزې مطرح کړې د مرکزي دولت توجه یې راجلب کړېده ده.

په ادب: نجیب الله رحیمي

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library